

แนะนำการใช้งานเบื้องต้น

"ก่อนอ่านคู่มือ โปรดศึกษาคำแนะนำการใช้งานเบื้องต้นทุกครั้ง"

How to be Game Idol **คู่มือการเป็นเกมไคดอล** เป็นส่วนหนึ่งของวิชา 'เกมไคดอลศาสตร์' จัดทำขึ้นเพื่อให้ผู้ใช้งานสามารถเตรียมและทราบวิธีการเป็นเกมไคดอลอย่างถูกต้องสมบูรณ์ นี่คือเวอร์ชันอัปเดตล่าสุดที่ไม่มีอะไรล้ำไปกว่านี้อีกแล้ว

คู่มือการเป็นเกมไคดอลนี้ประกอบด้วย ภาคทฤษฎี และ ภาคปฏิบัติ โดยเนื้อหาส่วนนี้เป็น 'ภาคทฤษฎี' หากผู้ใช้คู่มือไม่เคยรู้จัก หรือไม่เคยเป็นเกมไคดอลมาก่อน คู่มือเล่มนี้จะช่วยชี้แจงทุกรายละเอียดไขข้อข้องใจอย่างเจาะลึก เริ่มอธิบายตั้งแต่จุดเริ่มต้นของเกมไคดอลไปจนถึงความลับสุดยอดของเกมไคดอลที่ไม่เคยมีใครทราบมาก่อน

วิธีการใช้งานเบื้องต้น กรุณาปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัดเพื่อประสิทธิภาพสูงสุด

ข้อ 1 ผู้ใช้คู่มือต้องท่องคำว่า 'เกมไคดอล' วันละสามครั้ง สามเวลา จนกว่าจะอ่านจบ

ข้อ 2 กรุณาอ่านภาคทฤษฎีให้จบก่อนอ่านภาคปฏิบัติ

ข้อ 3 นี่เป็นแค่คู่มือ ไม่ใช่ตำราเรียน ไม่จำเป็นต้องท่องจำ

ข้อ 4 คู่มือนี้ 'อ่าน' ได้อย่างเดียว ห้ามใช้ทำอย่างอื่นที่ไม่เกี่ยวข้อง เช่น ชิค เขียน ฉีกทิ้ง พับจรวดเล่น ให้สุนัขเลีย เอาไปทำกระดาษชำระ

ข้อ 5 โปรดใช้งานคู่มืออย่างทะนุถนอมและตั้งใจ อ่านทุกบรรทัด ทุกตัวอักษร เว้นบ้างก็ได้ ข้ามบ้างก็ได้ ถ้าไม่เข้าใจสามารถอ่านซ้ำได้ ไม่คิดค่าอ่านเพิ่มแต่อย่างใด

ข้อ 6 การอ่านอย่างต่อเนื่องติดต่อกันจะทำให้ได้ผลดีมากขึ้น

ข้อ 7 คู่มือนี้มีคุณสมบัติพิเศษอยู่สองประการ คือ กระตุ้นประสาท และกล่อมประสาท ซึ่งจะตื่นเต้นเร้าใจหรือวังเวงหาหนอนขึ้นอยู่กับว่า ต้องการให้ออกฤทธิ์แบบไหน

ข้อ 8 หากต้องการให้เกมไอคอลล สามารถส่งคะแนนโหวต ได้ทาง SMS โดยการพิมพ์ GI เว้นวรรค ตามด้วยชื่อเกมไอคอลลที่คุณชื่นชอบ และส่งมายังหมายเลข XXXXXX (หมายเลขนี้ยังคงเป็นความลับ)

ข้อ 9 สามารถสมัครเป็นเกมไอคอลลได้ที่ศูนย์เกมไอคอลลอะคาเดมี่ หมายเลขศูนย์บริการ *GIA หรือส่งอีเมลมาที่ Administrator@GIA.com ได้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง โดยไม่เสียค่าบริการ (หากสามารถติดต่อได้ แสดงว่าได้รับการตอบรับแล้ว ขอแสดงความยินดีด้วย)

สุดท้าย จงพึงตระหนักไว้ว่า **คู่มือเล่มนี้เขียนเพื่อความบันเทิงมากกว่าสาระ**

ผู้เขียนคู่มือหวังเป็นอย่างยิ่งว่า คู่มือเล่มนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ใช้งานไม่มากนักน้อย และขออวยพรให้ทุกท่านได้เป็นเกมไอคอลลสมความปรารถนา

ป.ล. คู่มือนี้ไม่มีสารบัญ ฉะนั้นไม่ต้องเปิดหาให้เสียเวลา

บททดสอบที่ 33

ดาวเคราะห์สีเงิน Blue Planet

เป็นชื่อเรียกหนึ่งของดาวเคราะห์ลำดับสามในระบบสุริยะ
กาแล็กซีทางช้างเผือก
"เหวอออ!!! จะส่งผมกลับดาวโลกเหรอครับ" - ซินเคอร์น้อย
"เราจะไปฮั่นนี่มูนกันที่นั่นต่างหาก" - จักรพรรดิจอมดาวโด
"... " - พี่เขยใจร้าย (เมื่อไรพวกเอ็งจะหยุดสักที)

'ผมจำคุณได้ครับมิสเตอร์ลอเรนซ์ ฟิลด์'

'มิสเตอร์ลอเรนซ์ ทุกคนที่นี่เป็นมายา ยกเว้นผม นั่นเป็นเทคนิคพิเศษ แต่ผมไม่มีเวลาอธิบาย นี่เป็นโอกาสเพียงครั้งเดียว ขอให้คุณจำไว้ให้ดีและอย่าพูดออกมา...มันเป็นข้อมูลสำคัญ...

'XXXYZZYZZ, XXX+YYY+ZZZ = 999'

'ยานลำเลียงสอดแนมหมายเลข 5-245-1394 กำลังถึงจุดหมายในอีก 5 วินาที โปรดเตรียมรับแรงกระแทก เริ่มนับถอยหลัง...5...4...3...'

เสียงจากระบบยานดังขึ้น ทำให้ลอเรนซ์ที่นั่งกอดเข้าซุกตัวจนเผลอจับหลังสะกึ่งตื้น เขาลืมตาอย่างงัวเงีย มินึงชั่วขณะว่าอยู่ที่ไหนแล้วโลกเกม? โลกความจริง? โลกไม่จริง? อ้อ โลกในเกมสपोर्टโล!

เขาจำไม่ได้ว่าหลับไปนานแค่ไหน ทว่าแม้แต่ในความฝันก็ยังนึกถึงคำพูดของเอทีคอนัน

เฮ้อออ...หมายความว่ายังไงกันเนละเนีย

นับตั้งแต่ออกจากดาวเอ็กซ์ทรอเทอร์ริส ลอเรนซ์ก็ถูกส่งมาอยู่

ในยานลำนี้ ยานสำหรับขนส่งขนาดเล็กพอดีตัว เขาเดินทางข้ามจักรวาลมาหลายปีแสง แต่เอทีช่วยเปิดแทคิออนข้ามมิติมายังส่วนวงโคจรนอกสุดของระบบสุริยะเพื่อынระยะเวลา

ยานลำนี้มีลักษณะภายนอกเหมือนอุกกาบาต ที่แรกลอเรนท์นึกว่าจะได้นั่งยานยูเอฟโอบุกโลกเหมือนที่มักกล่าวถึงในนวนิยายเอเลี่ยน แต่เอทีฟังแล้วก็หัวเราะแล้วบอกว่า ถ้ามนุษย์ต่างดาวมีอยู่จริงคงไม่มีเผ่าไหนที่โง่เขลาขนาดยอมเปิดเผยตัวตนอย่างโจ่งแจ้งแบบนั้นหรอก ซึ่งลอเรนท์คิดไปคิดมา มันก็จริงแฮะ แสดงว่าคนแค่งนิทานไซไฟพวกนั้นคงโง่เขลาไม่ต่างกัน

"เหวอออ!" ลอเรนท์รับรู้ได้ถึงแรงสั่นสะเทือน ระบบแจ้งเตือนว่ากำลังเข้าสู่ชั้นบรรยากาศโลกแล้ว ไฟสว่างดับลงเพื่อรักษาลงงาน

'... 1... 0'

โครมมมม!

"เฮียยยย!!!" ลอเรนท์แทบร้องไห้ เมื่อพบว่ายานมันกระเด็นกระดอนไปมา ทำเอาเขาหัวหมุนตึบๆ อยู่ในยาน โชคดีที่เขารัดเข็มขัดไว้แล้วจึงไม่กลิ้งตามไปด้วย

'ถึงที่หมายแล้ว ตัวยานจะทำลายตัวเองทันที ขอให้ผู้ใช้โดยสารเตรียมความพร้อม'

จากนั้นตัวยานก็เปิดออกพร้อมแยกส่วนเป็นชิ้นๆ เสมือนเศษหินอุกกาบาตแนบเนียนกลมกลืนไปกับธรรมชาติ จนลอเรนท์ชักไม่แน่ใจแล้วสิ หรือบางที่อุกกาบาตที่พุ่งชนโลกบ่อยๆ อาจเป็นยูเอฟโอของจริงก็ได้

แสงสว่างเจิดจ้าแยงตาจนลอเรนท์ต้องยกมือขึ้นมาบัง ความอบอุ่นแผ่ซ่าน กลิ่นอายของอากาศ สายลม แสงแดดของโลกมนุษย์ที่ไม่ได้สัมผัสมานาน

ลอเรนท์ลุกขึ้นยืนอย่างโซซัดโซเซเพราะยังปรับสภาพร่างกายไม่ได้ จากนั้นก็เริ่มชิน เขามองสำรวจโดยรอบ คอนแทกต์เลนส์ของเขาจะบอกว่าตอนนี้เขาอยู่ห่างจากค่ายฝึกนักกีฬาบลูโซลาร์ราวๆ สองกิโลเมตร แถบนี้

เป็นเนินเขาในเขตชายป่า ไม่มีหมู่บ้านหรือผู้อาศัยเนื่องจากเป็นเขตอนุรักษ์ป่าของควาโลก เอทีช่างเลือกพิถีพิถันคหมายอย่างรอบคอบจริงๆ

เนื่องจากเอทีส่งลอเรนท์เข้าคอร์สอบรมการใช้แว่นสีหาอย่างเร่งรัดมาแล้ว ลอเรนท์จึงเริ่มชินกับการมีข้อมูลปรากฏอยู่ตรงหน้าตลอดเวลา แยกประสาทการรับรู้ออกเป็นสองแบบ คือ การรับรู้ปกติทั่วไป แบบเมินเฉยเหมือนข้อมูลที่ปรากฏเป็นเพียงเศษฝุ่น ส่วนอีกอย่าง คือ การมองข้อมูลประกอบกับพิจารณาสิ่งรอบตัว

ลอเรนท์ปักแ้งขาเอาเศษดินออกจากตัว เขาสวมใส่เสื้อเชิ้ตกับแจ็กเก็ตนักกีฬาและกางเกงวอร์มลายสกอต ซึ่งเป็นเครื่องแบบนักกีฬาของบลูโซลาร์ โดยดัดแปลงชุดนักกีฬาผสมกับชุดนักเรียน เนื่องจากค่ายบลูโซลาร์เป็นเหมือนกับสपोर्टอะคาเดมี โรงเรียนสำหรับสอนนักกีฬาโดยเฉพาะ ข้อมูลระบุไว้ว่าค่ายบลูโซลาร์จะทำการจัดอันดับนักกีฬาจากผลการฝึกซ้อมและการแข่งขันตลอดเวลา เท่ากับว่า ตำแหน่งตัวจริง ตัวสำรอง ทีมจริง ทีมสำรอง จะมีการอัปเดตอย่างสม่ำเสมอ

ส่วนในประวัติของเขาที่เอทีปลอมแปลงให้ ลอเรนท์ถูกบังคับให้ท่องจนจำได้เผื่อว่าใครถามจะได้ไม่มีพิรุณ ทั้งหมดก็ประมาณนี้

เขาชื่อ ลอเรนท์ นามสกุล ฟิลค์ เหมือนเดิม ไม่เปลี่ยนแปลงประวัติโดยสังเขป ลอเรนท์ ฟิลค์เป็นนักกีฬาระดับที่อปจากโรงเรียนชนบทห่างไกลความเจริญ ครอบครัวทำอาชีพชาวสวน ส่วนกีฬาที่ถนัดที่สุดคือแข่งวิ่งควาย

ความสามารถทางกีฬาจัดเป็นอันดับหนึ่งของจังหวัด แต่เป็นอันดับที่ 10344 ของโลก ทว่าลอเรนท์ ฟิลค์กลับต้องตากรรมการ ได้รับเชิญเข้าค่ายบลูโซลาร์เพราะมีความสามารถในการจับชี้อิเล็กทริกเจตสกีเป็นอันดับหนึ่ง โดยระบุในใบสมัครว่า 'ที่ผมทำได้เพราะมันง่ายเหมือนขี่หุ่ย'

ง่ายตรงนายกาน ชื่อ...ลอเรนท์แทบอยากร้องไห้ แต่ก็จนปัญญาเถียง เพราะเอทีเคยบอกว่า ถ้าเอาเรื่องกีฬาไปวัด ลอเรนท์อาจสู้ใครในบลูโซลาร์ไม่ได้เลยด้วยซ้ำ อิเล็กทริกเจตสกีจึงเป็นเพียงความสามารถ

เดียวที่ลอเรนท้อพอเอาไปวัดไปวาไหว อีกทั้งเอที่ยังยกยอปอขึ้นว่าตนเองนั้นใจกว้างสุดๆ ลอเรนท้อสามารถสอนเทคนิคอิเล็กทรอนิกส์ที่ได้เรียนมาให้หนักก็พาตัวจริงคนอื่นได้ เพราะนอกจากจะช่วยให้ลอเรนท้อได้รับความไว้วางใจมากขึ้น ยังทำให้ทีมของเอทีชนะอย่างสมศักดิ์ศรีด้วย

หลังจากเดินมาสักพักพร้อมคิดอะไรเรื่อยเปื่อยระหว่างทาง คอนแทกต์เลนส์ก็บอกว่าบัดนี้เขามาถึงค่ายบลูโซลาร์แล้ว

"ไว้ววว!" ลอเรนท้อกำลังยืนอึ้งอยู่รอบนอกกำแพงคอนกรีตขนาดใหญ่ ด้านในเขาเห็นโคมสเตเดียมกีฬาขนาดมหึมา แม้หน้าตาจะดูสวยงามเรียบง่ายแบบปกติ ไม่โฉบเฉี่ยวแปลกตาทันสมัยเหมือนสิ่งก่อสร้างในโลกของเอที แต่ลอเรนท้อก็รู้สึกทึ่งในความใหญ่โตของมันไม่ได้

นี่สินะ...สปอร์ตอะคาเดมีระดับโลก!

"สวัสดีครับ ขออับทรรด้วยครับ" เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยแสดงความเคารพและขออับทรรตามปกติ ลอเรนท้อยืนับทรรที่เอทีปลอมแปลงส่งให้เจ้าหน้าที่สแกน จากนั้นประตูเหล็กก็ติดไฟเขียวและเปิดออกพร้อมข้อความเสียงต้อนรับว่า...

'ยินดีต้อนรับ นักกีฬาสำรองทีมที่ 19 หมายเลขแรงก์ #220 ผู้เล่นไร้ตำแหน่ง ลอเรนท้อ ฟิลด์'

ลอเรนท้อได้แต่ยิ้มเหะๆ กับคำประกาศต้อนรับซึ่งไม่ต่างอะไรกับการประจาน ลอเรนท้อเห็นนักกีฬาร่วมค่ายหลายคนหันมาแสดงสีหน้าท่าทางเยาะเย้ยถากถาง ก็ไม่แปลกเท่าไรนะ เขาอยู่ดาวเอทีก็แค่อัลฟาเบต Z อยู่ดาวโลกก็แค่อันดับสองร้อยยี่สิบ

เนื่องจากค่ายบลูโซลาร์มีนักเรียนนักกีฬาชายทั้งหมดสองร้อยยี่สิบคน การจัดอันดับจะถูกนำมาเป็นหมายเลขนักกีฬา ซึ่งแรงก์นี้จะเปลี่ยนแปลงตามผลฝึกซ้อมตลอดเวลา และเรียงลำดับตามหมายเลขเพื่อการจัดทีมสำหรับการแข่งขัน

บลูโซลาร์จัดทีมละสิบเอ็ดคน เรียงตามลำดับแรงก์หมายเลขตั้งแต่ 1 ถึง 220 กลุ่มแรก หมายเลข 1 ถึง 11 จะเป็นนักกีฬาวจริง ถัดจาก

นั่นก็จะเป็นทีมสำรองที่ 1 ทีมสำรองที่ 2 ทีมสำรองที่ 3 เรียงลำดับไปเรื่อยๆ จนกระทั่งถึงทีมสำรองทีมสุดท้าย คือ 19 แนนอน...เขาหมายเลข 220 ทีมสำรองที่ 19 พูตตรงๆ ก็คือลำดับโหล่นั่นเอง!

'ยินดีต้อนรับ นักกีฬาตัวจริง แร้งหมายเลข #11 ผู้เล่นตำแหน่ง
ฟอร์เวิร์ด เจราล์ค'

ลอเรนท์หนุ่มที่ได้อินคำว่า 'นักกีฬาตัวจริง' แต่เขาไม่ยกค้อน
ชื่อเลยแฮะ ยิ่งหันไปดู ก็พบว่าไม่ได้เป็นหนึ่งในนักกีฬาที่เอทีให้เขาดูรูป
ด้วย

"แยแล้วสิ จะทันมั๊ยนะ" เจราล์ค เด็กหนุ่มรูปร่างสูงเพรียวกำลัง
ก้าวผ่านประตูเข้าอย่างเร่งรีบ ในมือถือถุงข้าวของพะรุงพะรังราวกับบ้า
หอบฟาง แม้ว่าบุคลิกจะดูเป็นผู้ใหญ่ แต่มีสีหน้าเหนื่อยล้าราวกับทำงาน
ไม่เคยหยุดพัก

ในคอนแทคเลนส์ของลอเรนท์ระบุข้อมูลคร่าวๆ ของคนคนนี้
'ชื่อ : เจราล์ค ตำแหน่ง : ฟอร์เวิร์ด

จัดลำดับ : แร้งหมายเลข #11 ทีม : นักกีฬาตัวจริง

ลักษณะภายนอก : ผิวขาวเหลือง ผมสีดำ คาสีม่วง

ส่วนสูง : 181 เซนติเมตร น้ำหนัก : 60 กิโลกรัม

ความสามารถโดดเด่น : เชี่ยวชาญด้านการวางแผนและอ่านเกม
การแข่งขัน เนื่องจากชอบดูรายการกีฬา เล่นเกมกีฬา และอ่านนิตยสาร
กีฬาเป็นกิจวัตร

ความสำคัญ : เจราล์คจะลงแข่งในระดับจักรวาลในตำแหน่ง
นักกีฬาตัวสำรองคนที่ 2 ข้อมูลของเจราล์คซึ่งทางสหประชาชาติจักรวาล
มีอยู่ คือ 100%'

อ้อ แบบนี้เอง เพราะว่าคนนี้เป็นตัวสำรอง อีกทั้งเอทีก็มีข้อมูล
เยอะพอแล้ว จึงไม่ได้สั่งให้เขาสืบสินะ

คุบ...เพราะของที่หอบมามีเยอะเกินไป เจราล์คจึงพลัดทำร่วงไม่
เป็นท่า เจราล์คถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่ายพลางก้มลงไปเก็บ ส่วน

นักกีฬาคนอื่นต่างก็วิ่งกับการฝึกซ้อม พुकฤษฎ์ และเดินผ่านไป ไม่มีใครใส่ใจเขาสักคน

ลอเรนท์เห็นแล้วอดสงสัยไม่ได้ จึงเผลอเดินเข้าไปใกล้แล้วถามว่า "เอ่อ...ให้ช่วยมั๊ยครับ"

"หือ?" เจราร์ดที่กำลังเก็บของเงยหน้าขึ้นมามองลอเรนท์พลางเล็กน้อย

"นาย...? จะช่วยเหรอ" เจราร์ดหัวเราะแห้งๆ ก่อนจะก้มหัวขอบคุณเขา "ขอบคุณมากนะ โทษที รีบด่วนหน่อย พอคิดว่าที่ศูนย์เพิ่งส่งชุดแข่งกีฬาตัวจริงมาให้ซะ เลยรีบเอามาให้เจ้าพวกนั้นลองก่อน เกิดผิดพลาดอะไรจะได้มีเวลาแก้ไข"

"เอ่อ...ครับ" ลอเรนท์รับสารพัดถุงเหล่านั้นมาช่วยถือ ออกนึ่สงสัยไม่ได้ว่า ทำไมนักกีฬาคงมาจัดการพวกนี้ด้วยล่ะ น่าจะเป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ศูนย์บ่มผู้ฝึกสอนไม่ใช่เหรอ แต่พอคอนแทกต์เลนส์ของเขาวิเคราะห์ข้อมูลนิสัยของเจราร์ด ลอเรนท์ก็เหมือนจะเข้าใจ

อุปนิสัย : ใส่ใจ+, เป็นมิตร+, ใจดี+, ขี้กังวล-, คิดมาก-

รายละเอียด : เจราร์ดมาจากครอบครัวใหญ่ เป็นพี่ชายคนโต มีน้องชายน้องสาวมากถึง 8 คน และพ่อแม่ของเขาเสียชีวิตแล้ว เขาจึงรับภาระหน้าที่ดูแลครอบครัวทั้งหมดตั้งแต่เล็กจนโต เมื่ออยู่ในทีมกีฬาจึงเคยชิน เจราร์ดจะดูแลสมาชิกทุกคนในทีม ทำหน้าที่เหมือนเป็นนักกีฬาควบตำแหน่งผู้จัดการทีม ทำงานหยุ่มหยมหนักเกินภาระรับผิดชอบ เจราร์ดเปรียบเสมือนพี่ใหญ่และพ่อบ้านประจำทีม ทั้งหาอาหาร เครื่องดื่ม หากองเชียร์ จัดตาราง จัดเสื้อผ้า ซักรีด และทำความสะอาดโรงยิม'

"โห!!!" ลอเรนท์อ่านประวัติของคนคนนี้แล้วอดทวนไม่ได้ ช่างเป็นคนที่ยืนยันชัดแจ้งจริงๆ ทำให้เจราร์ดหันมามองอย่างสงสัย

"มีอะไรเหรอ"

"หา?...เอ๊ะ! เปล่าครับ!" ลอเรนท์รีบแก้ตัว เกือบไปแล้วไหมล่ะ เจราร์ดพยักหน้าน้อยๆ พลางมองลอเรนท์อย่างพิจารณา

"นาย...ไม่คุ้นเลยนะ เพิ่งมาใหม่วันนี้หรอ แพลกนะ ที่บลูโซลาร์รับสมาชิก
คนสุดท้ายเลขนาคนี้"

"เอ่อ...ใช่ครับ" ลอเรนซ์ตอบขณะเดินถือของตามอีกฝ่ายเข้าไปใน
โรงยิม "พอคิวบ้านผมอยู่ไกลมาก ทั้งยังติดถูหลายอย่างเลยมาถึงช้า
กว่าคนอื่นนะครับ"

"อ้อ แต่ก็เยี่ยมเลยนะ" เจราร์ดยิ้มกว้างจนตาหยี "แบบนี้เจ้า
แอสเล่ย์จะต้องตื่นเต้นมากแน่ คงไม่แค้แล้วได้จับปาร์ตี้แมคซ์แน่นอน"

"หา? แอสเล่ย์? กัปตันแอสเล่ย์หรอครับ"

"ใช่แล้ว" เจราร์ดตอบ "หมอนั้นเห่อเด็กใหม่ทุกคน ไม่ว่าจะเก่ง
หรือไม่เก่งมันก็ไม่สนหรอก หมอนั้นใจกว้างชอบหาอะไรใหม่ๆ ยิ่งใหม่
ยิ่งชอบ"

"อ้อ แล้วผมจะได้เจอคุณแอสเล่ย์ด้วยหรอครับ" ลอเรนซ์เบิก
ตาโต แบบนี้เขาจะได้เก็บข้อมูลแล้วสินะ

"เอื่อ?" เจราร์ดวางของลงแล้วหันมามองอย่างสงสัย "ทำหน้าที่เต้น
แบบนี้ ไอคอลลนายคือเจ้าแอสเล่ย์หรอ"

"หา? ไอคอลล?" ลอเรนซ์ทำหน้างง ขณะจั่ววางของตามที่เจราร์ด
บอก

"ไอคอลลนักกีฬาไฟ" เจราร์ดตอบขณะเปิดกล่องและแกะถุงข้าว
ของ "นักกีฬาทุกคนที่เข้าค่ายบลูโซลาร์ ในโบสถ์จะต้องเขียนชื่อ
ไอคอลลนักกีฬาในดวงใจลงไปด้วย นายเขียนใครไปละ ฉันเขียนคริสเตียน
โรแลนด์ไปนะ"

คริสเตียน โรแลนด์? ใครกันหว่า...ไม่รู้จักเลย ลอเรนซ์ฟังแล้วงงๆ
โชคคิที่คอนแทกต์เลนส์ขึ้นแสงคงรายละเอียดให้ว่าเป็นนักฟุตบอลระดับโลก
รุ่นมืออาชีพ อะไรสักอย่าง

เอ...เอ่อ...นั่นสิ แล้วเขาเขียนใครไปละ ลอเรนซ์ชักไม่แน่ใจ เรื่อง
โบสถ์เอดก็ก็เป็นคนจัดการ เขาจะรู้ไหมละนั่น

ระหว่างที่ลอเรนซ์กำลังกลัคลุ้ม คอนแทกต์เลนส์ก็ช่างรู้ใจ มัน

ช่วยแสดงข้อมูลใบสมัครของลอเรนท์โดยละเอียด ลอเรนท์ได้มองหาส่วนที่เขียนถึงไอคอลลในดวงใจ

'ไอคอลลนักกีฬาในดวงใจ : ลีออน โรเซนธ (ไลธ)

เหตุผล : ทั้งหล่อเก่งเท่ เพอร์เฟกต์แบบเนี่ย...ไม่รักไม่ได้แล้ว <3'

เฮ้ย! นี่เอที่เขียนอะไรลงปายยย ลอเรนท์แทบอยากร่ำไห้ อันที่จริงเขาไม่ได้แย้งหรือถ้าไอคอลลของเขาจะเป็นไลธ เพราะเขาไม่รู้จักคนอื่น แต่เหตุผลแบบนี้มัน...

หล่อ เก่ง เท่ เพอร์เฟกต์...ก็ไม่มีคนนะ แต่ 'รัก' กับเครื่องหมาย <3 มันคืออารายยย!!!

"หือ? นายไม่สบายหรือเปล่า หน้าแดงๆ นะ" เจราลด์ก้มมามองเขาใกล้ๆ ด้วยท่าที่เป็นห่วง

"อ้อ ไม่มีครับ ไอคอลลผมคือ...คุณไลธครับ แฮะๆ" ลอเรนท์ตอบพลางลูบหัวแก้เก้อ

"เอ๊ะ...ไลธ...เอชของพวกเรานะนะ!" สีหน้าเหนื่อยๆ ของเจราลด์แปรเปลี่ยนเป็นตื่นเต้นมีชีวิตชีวาทันที

"หา? เอ่อ...ครับ" ลอเรนท์พยักหน้า ทำให้เจราลด์ยิ้มน้อยๆ จากนั้นก็ถอยไหล่เขาเบาๆ

"ฮั่นแน่ หน้าแดงแบบนี้...แสดงว่าเป็นนายจริงๆ ค่าย"

"หา? หน้าแดง?! ผม?!" ลอเรนท์จับใจความไม่ได้ เจราลด์จึงหัวเราะพลางแซวเล่น

"ทั้งหล่อ เก่ง เท่ เพอร์เฟกต์แบบเนี่ย...ไม่รักไม่ได้แล้ว แกมมีหัวใจจริงๆ ค่าย ฮ่าๆ"

"เอ๋?" ลอเรนท์เอียงคอกอย่างมึนงง ทำไม่ข้อความนี้มันคุ้ยักพิกลและเมื่อนึกขึ้นได้ก็เบิกตาโพลง

"เฮ้ย! อะ...คุณเจราลด์...อะ...รู้!"

เจราลด์หัวเราะพลางตบไหล่ให้กำลังใจ "เฮ้ย! ไม่ใช่แค่ฉันรู้ เอชของเราก็รู้แล้ว แต่ถึงเอชของเราจะรู้แล้วว่ามีแฟนคลับผู้คลั่งไคล้อยู่ที่

บลูโซลาร์ เจ้าตัวก็ไม่ได้ว่าอะไรหรอกนะ"

"เฮฮ?" ลอเรนที่กะพริบตาปริบๆ พลันอ้าปากค้าง "หา? คุณโล่
รู้?"

เดี๋ยวนะ นี่มันอะไรกันเนี่ย...ลอเรนที่เริ่มกระวนกระวาย ไหนว่า
เอทีปลอมข้อมูลส่งเขามาอย่างแนบเนียนไม่ใช่หรอ ทำไมคนอื่นถึงพลอย
รู้ไปด้วยละ เรื่องแบบนี้มัน...

แต่ก่อนที่ลอเรนที่จะคิดมากเกินไป เหตุ เจราล์คก็อธิบายให้ฟัง
"ถ้ารู้แล้วอย่าไปเล่าให้ใครฟังละ ก็ฝีมือเจ้าแฝดแสบพวกนั้นนะสิ เอ้อ
จริงๆ เล้ย เจ้าพวกนั้นแอบเข้าไปในห้องผู้อำนวยการบลูโซลาร์ ประมาณ
ว่าอยากชุกชนสอคนแนข้อมูลนักกีฬาคนอื่น แล้วพวกนั้นก็ดันไปเจอใบ
สมัครของนาย เห็นว่ามีอยู่คนเดียวด้วยมั้งที่เขียนว่าไอคอลลีโอล์ เพราะ
ส่วนใหญ่เขียนแต่รุ่นมืออาชีพเกือบหมด แถมเหตุผลของนายเนี่ย...โดน
สุดๆ ไม่ว่าใครก็ลืมไม่ลง"

"หา? เอ่อ...คือ..." ลอเรนที่ก้มหน้าก้มตา รู้สึกอายยิ่งงังไม่รู้
แต่เขาไม่ได้เป็นคนเขียนซะหน่อยนะ ฮือออ เอทีช่างกลั่นแกล้งได้ลงคอ

"ว้าวว้าวว้าว! นี่ตะเองเองเอง แพนคลับโล่โล่โล่โล่ ไซ่ม้าม้าม้า!"

ระหว่างที่เขากำลังคุยกับเจรลค์ อีกเสียงหนึ่งก็ดังขึ้น เป็นเสียง
ใสแจ๋วสดใสร่าเริง ลอเรนที่เห็นหนุ่มน้อยผมบ๊อบใส่แว่นอีกคนกำลังจ้อง
มองเขาค้วยแวตาว้างๆ เป็นประกาย

"เค้าชื่อเฟิร์ลเองน้านาน้า เป็นนักกีฬาตัวจริงล้าล้าล้า เค้า
หมายเลขสิบสิบสิบ เป็นทีมตัวจริงจริงจริงเหมือนกับเจรลค์ด้วยด้วย
ด้วย!"

ลอเรนที่ฟังแล้วทำหน้าเลอหลา ไม่เข้าใจว่าทำไมคนคนนี้ต้องย้า
คำลงท้ายถึงสามรอบ แถมยังพูดเร็วรัวจนฟังไม่ทัน ทั้งยังออกลวดลาย
ท่าทางประกอบจนตาลาย

'ชื่อ : เฟิร์ล ตำแหน่ง : วิง

จัดลำดับ : แร้งกัหมายเลข #10 ทีม : นักกีฬาตัวจริง

ลักษณะภายนอก : ผิวขาวชมพู ผมสีเหลือง ตาสีน้ำตาล

ส่วนสูง : 170 เซนติเมตร น้ำหนัก : 54 กิโลกรัม

ความสามารถโดดเด่น : ผลจากการทำแคมเปญลูกหรือทำลูกโทษ คือ 99.99% ไม่ได้ทักษะความแม่นยำสูง แต่อาศัยโชคดวงเป็นหลัก

ความสำคัญ : เพิร์ลจะลงแข่งในระดับจักรวาลในตำแหน่งนักกีฬา คิวสำรองคนที่ 1 ข้อมูลของเพิร์ลซึ่งทางสหประชาชาติจักรวาลมีอยู่ คือ 100%

คอนแทกต์เลนส์ปรากฏข้อมูลของเด็กหนุ่มที่ชื่อเพิร์ล ลอเรนเห็น แล้วพลันตาลน หา?! คง! นี่มันแบงเกอร์หมายเลขสองชัดๆ

"ได้รู้แล้วละละละ ตะเองชื่อลอเรนที่ลอเรนที่ลอเรนที่ซึ่มยัลลาล้า ยินดีที่ได้รู้จักน้านาน้า!" เพิร์ลเขย่าวางลอเรนที่ควยเท่าที่ตื่นเต้นจนลอเรนเห็นความวังวนเต็มหัวไปหมด

"เอ่อ...ครับ รู้จักผมด้วยเหรอกครับ แฮะๆ" ลอเรนที่ยัมเงินๆ ขณะกุมหัวแก้มิน

"แน่นอนนอนนอน ลอเรนที่จิงเป็นทอล์กออฟเดอะทิมทิมทิม ช่วงนี้แซ่ซึ่จึ่จึ่กับเซ่อจึ่จึ่เอาเรื่องของลอเรนที่จิงจิงจิงมาแซวโล่ถึ่กุงกุงกุงทุกวันเลยน้านาน้า"

"หา?" ลอเรนที่งงเพราะฟังไม่ทัน

"เพิร์ล มาลองชู้คกีฬาก่อนเร็ว" เจราล์คควกมือเรียก "วันนี้ฉันซื้อซอฟต์แวร์แก้ข้อบกพร่องมาให้ด้วย ลองเสร็จแล้วค่อยกินนะ"

"ฮูเร่เย่เย่! เก้กเก้กเก้! เค้าอยากกินกินกินขนมหนมหนม" สีหน้าของเพิร์ลเต็มไปด้วยประกายวิ้งๆ เจ้าตัวถึงกระโดดถึงลอยถึงเต็นไปหาเจรลค์คอย่างเคลิบเคลิ้มจนลอเรนที่อดอ้าปากค้างไม่ได้ แทบไม่อยากจะเชื่อว่าในทีมตัวจริงจะมีหนุ่มแห้วแบบนี้อยู่ด้วย

อุปนิสัย : ไฮเปอร์+, ร่าเริง+, คงคิ+, ไม่ฉลาด, ซึ่ลึ้ม-, กินเก่ง

รายละเอียด : เพิร์ลเป็นเด็กหนุ่มที่มีอุปนิสัยเหมือนผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย ร่าเริงสดใส ชอบขนมหวาน ช่างพูดช่างจ้อ นอกจากเป็นนักกีฬา

แล้วเพิร์ลยังเป็นหัวหน้าทีมเชียร์ลีดเดอร์ประจำโรงเรียนอีกด้วย'

ลอเรนอ่านประวัติของเพิร์ลสลับกับมองเจราร์ดซึ่งกำลังห้ามปรามไม่ให้เพิร์ลกันไปด้วยลงเสื้อผ้าไปด้วยแล้วก็ไร้ซึ่งความคิดเห็นใดๆ

"เมื่อไหร่เห็นเพิร์ลเรียกว่าลอเรนท์ ชื่อลอเรนท์ ฟิลด์สินะครับ"

ลอเรนท์มัวแต่เหม่อจนไม่สังเกตว่ามีใครอีกคนมายืนข้างกาย เด็กหนุ่มหน้าตาคี ผมหื่นน้ำตาลยาวกำลังยิ้มให้อย่างสุภาพเป็นมิตร

"ผมชื่อพอลครับ ตำแหน่งมิดฟิลด์เกอร์ แร้งก่หมายเลขเก้า ทีมนักกีฬาตัวจริง ยินดีที่ได้รู้จักครับ" พอลยิ้มพรางแนะนำตัวและมองลอเรนท์อย่างสนใจ "คุณคงเป็นลอเรนท์ ฟิลด์ที่พวกเขาพูดถึงสินะครับ"

"หา!? เอ่อ..." ลอเรนท์ก้มหน้าก้มตา แะแล้วสิ ฮือออ ไม่รู้จะแตกต่างเรื่องไฉ่กับเหตุผลน่าอายอย่างไร

"คนที่ว่ากันว่า ใช้อิเล็กทริกเจ็คสกีได้เก่งกาจที่สุด"

"เอ๋?" คำพูดของพอลทำให้ลอเรนท์เงยหน้าขึ้นอย่างงุนงง แววดาของพอลทั้งชื่นชมและลูกโซ่ด้วยความท้อทาย

"นั่นตัวไรอะนิพอล นักพากิเรื่อ ชริ ไรซึ่งราออความเก่ง" และอีกเสียงหนึ่งก็ดังขึ้น เด็กหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ ใบหน้าบึ้งตึง ผมหื่นดำหยักศกพูดบางอย่างที่ฟังผิดๆ ญๆ ไม่ได้ศัพท์

"นี่ ลอเรนท์ ฟิลด์ ไรครับ ทรอย คนที่เชื่อกับแซ่ซชอบพูดถึงบ่อยๆ" พอลกล่าวพรางสายห้วนอยๆ "แล้วก็กีฬาต่างหากไม่ใช่พากิ ออราไม่ใช่ราออ พูดผิดตลอดเลยนะครับ"

"เจ้านี่เองหรอ ชริ" ทรอยเชิดหน้านามองลอเรนท์อย่างหยิ่งยโส "ตัวก็เล็กจิ๋ว เนื้อล้ามก็ไม่มี อ่อนปวกแฉะ อย่าเป็นเลนนักพากิ ไปเป็นเชียร์ลีดเดอร์ลีดเถอะ ไป"

ทรอยว่าเสรีจก็เมินลอเรนท์ เอมืออ้วงกระเป๋ากางเกง เดินไปทางเจราร์ด พอลหันมายิ้มเชิงขอโทษให้ลอเรนท์ จากนั้นก็ตามทรอยไปอีกคน

"บอกแล้วว่ากีฬาต่างหากครับ ส่วนเชียร์ลีดเดอร์ลีดนั้นก็ไม่ใช่ เขา

เรียกว่าเชียร์ลีดเดอร์ครับ" พอพยายามอธิบายให้ทรอยเข้าใจ

"ฉันพูดต้องถูกแล้ว อย่าเถียงถก" ทรอยยังคงยืนกรานไม่ยอมรับ
ทั้งยังสะบัดหน้าไปทางอื่นอย่างไม่พอใจ

"อ้าว ไฮ! สวัสดี"

"หว่า!" ลอเรนที่สะอึกเมื่อได้ยินเสียงเรียกขานหู เด็กหนุ่มผม
สีส้มรูปร่างสูงโปร่งสองคนกำลังยื่นเอามือพาคลไหล่เขาอยู่ แสดงท่าทีสนิท
สนมสุดๆ ทั้งที่ไม่เคยรู้จักกันแท้ๆ

ลอเรนที่กลอกตาไปมาเล็กน้อย แต่มองไปมองมาซักมึน ทำไมสอง
คนนี้น่าตาเหมือนกันราวกับคนคนเดียวกัน อ้อ...เอ เหมือนจำได้ว่าทีม
ตัวจริงมีฝาแฝดด้วยหรือเปล่านะ แม้ว่าคอนแทคเลนส์บอกว่าคนหนึ่งชื่อ
เชิธ อีกคนชื่อแซ็ช ก็ไม่ช่วยให้เขาจำได้เลย

"ว่าไง หนุ่มน้อยผู้คลั่งโลธ" หนุ่มคนซ้ายกล่าว

"อยากให้เราช่วยเป็นพ่อสื่อมั๊ย" หนุ่มคนขวาถาม

"หรือว่า..." จากนั้นทั้งสองก็ยื่นหน้าเข้ามาใกล้แล้วกระชับพร้อม
กัน "อยากได้เราทั้งสองแทน"

"หว่า!!!" ลอเรนที่ตกใจรีบผละออกมาทันที โดยไม่ทันระวังจึง
เผลอ...

ตุบตุบ!

"โอ๊ย!" ลอเรนที่ชนกับใครสักคนอย่างแรงจนล้มทั้งคู่

เด็กหนุ่มผมเทาอีกคนกำลังลูบหัวป้อๆ ขณะพยายามลุกขึ้น แต่
ดูเหมือนข้อเท้าจะแพลง อีกทั้งยังมีผ้าพันแผลกับพลาสติกห่อเต็มตัว
ท่าทางบาดเจ็บอยู่แล้วจึงโซซัดโซเซ

"เอ่อ...ขอโทษครับ" ลอเรนที่รีบเอ่ยทันที

"มะ...ไม่เป็นไร" เขาตอบแค่นั้น พลังเดินกะเผลกเผลกจากไป
โครมม!

เพราะมัวแต่เจ็บขา เด็กหนุ่มคนนั้นเลยไม่ทันได้มอง จึงเดินชนเสา
เต็มๆ

"เหวอออ!" ลอเรนที่ไ้แต่หรีคามองอย่างรู้สึกเจ็บแค้น
ว่าแต่...คนคนนี้...

'ชื่อ : คอลลิน ตำแหน่ง : รองเอช

จัดลำดับ : แรงก่หมายเลข #2 ทีม : นักกีฬาตัวจริง

ลักษณะภายนอก : ผิวขาวซีด ผมสีเทา คาสีเขียวหม่น

ส่วนสูง : 169 เซนติเมตร น้ำหนัก : 39 กิโลกรัม

ความสามารถโดดเด่น : -ยังไม่มีข้อมูล-

ความสำคัญ : คอลลินจะลงแข่งในระดับจักรวาลในตำแหน่ง
นักกีฬาตัวจริง ตำแหน่งผู้เล่นอิสระ สหประชาชาติยังไม่มีข้อมูลความ
สามารถที่แน่ชัดของคอลลิน'

อ้อ คนนี้เองนะเหวอ คอลลินที่ว่า...ลอเรนท์มองข้อมูลสลับกับ
คอลลินที่เดินกุ่มหัวโนๆ แถมยังพลัดตกบันไดข้างสนามไปอีก

คนแบบนี้หรือ...เป็นถึงรองเอช!!!

"เฮ้ย พวกเรา! ไ้เวลาฝึกซ้อมแล้ว!!!"

น้ำเสียงที่เปี่ยมไปด้วยพลังพลันสะกิดให้ทุกคนต้องหันไปมอง เด็ก
หนุ่มคนหนึ่งกำลังนั่งไขว่ขาอยู่บนชั้นลอยของโรงยิม เขาคนนี้จ้คว่าหน้าตา
ดีมาก ผมถูกย้อมเป็นสีบลอนด์เรื้อนผมข้างไ้เป็นสีเข้ม ดวงตาสีฟ้าสวย
เรียวไ้รูปเปล่งประกายโชติช่วง

ข้อมูลในคอนแทกต์เลนส์ของลอเรนท์บ่งบอกว่าคนนี้เองคือ กัปตัน
แอสเลย์

"เคลวินมาหรือยัง" แอสเลย์ถามขณะกระโดดลงมาจากชั้นลอย
เสื้อคลุมและเรื้อนผมโบกสะบัดตามแรงลม

ลอเรนท์เห็นแล้วแทบผงะ อะ...กล้าโคดด้วย! สะ...สูงขนาดนี้!

"อืม..." เสียงทุ้มต่ำดังขึ้นข้างๆ ลอเรนท์

"เหวอออ!" ลอเรนท์ตกใจจนเกือบสะดุดขาตัวเองล้ม ไม่รู้ว่าเด็ก
หนุ่มผิวคล้ำรูปร่างใหญ่โตเดินผ่านหลังเขาไปตั้งแต่ตอนไหน

คนคนนี้คือ ดีเฟนเคอร์ เคลวินสินะ ลอเรนท์อ่านตามที่คอนแทกต์

เลนส์บอกข้อมูล

"ลูกละ" แอชลีย์ถามขณะร่อนลงสู่พื้นอย่างนุ่มนวลไร้ที่ติ

"นั่น..." เคลวินชี้ไปยังเด็กหนุ่มรูปร่างผอมสูง ผมหยิกสีน้ำตาลหม่น
ซึ่งกำลังเงยหน้าเหม่อมองท้องฟ้าข้างประตูโรงยิม

"ท้องฟ้าสีชมพู สีเหมือนแคงโม แคงโมอยู่บนต้นไม้กำลังผลิ
บาน ดอกไม้กำลังโรยรา ลาก่อนนะเจ้านก นกน้อยบินบนเวหา เห็นฟ้ามี
เครื่องร่อน ร่อนไปสู่ดวงดาว ดาวแสงสว่างอันไกลโพ้น..." ลูกากำลังพูด
จื๋มจ๋ออยู่นะเดียว ใครร้องเรียกก็ไม่ได้ยิน รวากับในโลกนี้มีแค่ฉันเท่านั้น
ต้องเคียดร่อนให้เจราลค์ไปสะกิด ลูกาจึงเดินตามมา แต่ก็ยังมองเหม่อ
และพูดกับตัวเองต่อไป

"ไม้อีกสี่แคง สีแคงเหมือนเปลวไฟ ไฟฟ้าสีน้ำเงิน สีน้ำเงินเหมือน
ท้องทะเล นกนางนวลกำลังบิน..."

"ถ้าจั้น..." แอชลีย์ลุกขึ้นพลาจยกมือเสยผมเล็กน้อย "มาฝึกซ้อม
กะ...เอ๊ะ?!"

แอชลีย์ชะงักกึกกั้นทีเมื่อสายตาสะคุกกับลอเรนท์ที่กำลังยืนเอือ

"เจราลค์...แล้วนี่ใครละ" แอชลีย์พยิเคหน้าพลาจถามเจราลค์ที่
กำลังช่วยลูกาลองเสื้อนักกีฬา

"หนุ่มน้อยผู้คลั่งโลธิงละ" สองแปดช่วยคอบแทนขณะก้าวมายืน
ประชิดลอเรนท์ ทั้งยังเท้าแขนบนไหล่เขาอย่างไม่เกรงอกเกรงใจ

"ลอเรนท์ ฟิลด์ ที่ว่ากันว่าเก่งกาจเรื่องอิเล็กทรอนิกส์ก็รับ" พอล
เสริมขณะช่วยเจราลค์พับเสื้อผ้าลงถุง

"เอ๊ะ?! นายเองหรอ" สีหน้าของแอชลีย์เปลี่ยนไปเล็กน้อย เขา
ยั้มบางๆ ที่มุมปาก แวตาคืนเด่นสนอกสนใจ "น่าสนุกสินี แบบนี้...ต้อง
จัดปาร์ตี้แมตซ์กันหน่อยชะแล้ว" แอชลีย์ว่าพลาจคิดนี้วักังเปาะ ซึ่งคน
อื่นๆ ก็มีท่าที่สนใจไม่แพ้กัน

"หา? ปาร์ตี้แมตซ์?" ลอเรนท์เอียงคองน

"รับน้องใหม่ไงละ" แอชลีย์ขยิบตาพลาจอธิบาย "ถึงนายจะไม่ได้

อยู่ทีมตัวจริงก็ไม่ใช่ไร แต่ฉันและทุกคนก็อยากรู้ว่านายมีดีแค่ไหน เพราะอะไรบลูโซลาร์ถึงเลือกนาย"

จากนั้นแอชลีย์ก็มองไปรอบๆ

"แต่ว่าตอนนี้มีสิบเอ็ดคน..." แอชลีย์ขมวดคิ้วครุ่นคิด "โลธหายไปในไหนกันนะ"

"ไอโออัมบ้าอะอะอะ" เวิร์ลช่วยตอบทั้งที่ขมมยังเต็มปาก

"เวิร์ลทานให้เสร็จก่อนสิ" เจราร์ดคักเคือนพลาซกุ่มขมบ

"อ้อ สปอร์ตทีวีนักสัมภาษณ์เจ้าเอชมีอวองอันดับหนึ่งสินะ" แอชลีย์แหงนหน้ามองนาฬิกาโรยิมแล้วฉีกยิ้ม "คงมาไม่ทันเริ่มแข่ง...แต่ช่วงครึ่งหลังทันแน่ๆ" จากนั้นแอชลีย์ก็หันมาชูนิ้วให้ลอเรนท์

"ฉันขอให้นายลงเล่นปาร์ตี้แมตช์กับพวกเรา!"

แอชลีย์มีท่าทีกระตือรือร้นจนลอเรนท์ต้องตกใจ หะ...หา? อะ...แข่งเลยเหรอ!

"เอาสิ น่าสนใจดี" ฝาแฝดต่างระบายยิ้ม มองลอเรนท์ด้วยนัยบางอย่าง

"เยี่ยมเลยครับ" พอลพยักหน้าเห็นด้วย "แต่ถ้าจะเล่นให้ครบทีมนี้ยังเป็นเวลาฝึกซ้อมพิเศษของทีมสำรองอยู่ พวกเราจะไปหานักกีฬาคนอื่นจากไหนล่ะครับ"

"ยากอะไรละ" แอชลีย์ยิ้มยั๊กคิ้ว "เราก็จัดแบบมินิปาร์ตี้แมตช์แทนไงละ"

"เอ...เล่นแบบครึ่งครึ่งครึ่งสนามหนามหนาม ครึ่งครึ่งครึ่งทีมนะเหอเหอเหอ" เวิร์ลตะโกนอย่างตื่นเต้น ขณะกระโจนใส่เจราร์ด "แฉ่แฉ่แฉ่ เจราร์ดคราล์คราล์ เอาขนมเค้กขึ้นมาห้าห้า"

เจราร์ดที่รีบขมไปได้แต่ส่ายหัวอย่างระอา "กินเยอะมากไปแล้วนะเวิร์ล"

"ซริ ฉันขอยู่คนละทีมกับเจ้านั่น" ทรอยบอกแอชลีย์ พลาซซี่ลอเรนท์ที่กำลังมึนอย่างไม่เกรงใจ

"ทีมต่างหากครับทนาย" พอลถอนหายใจ กลอกตามองเพดาน

"ได้สิ ไม่มีปัญหาอยู่แล้ว ถ้าฉันฉันจะอยู่ทีมเดียวกับเขาเอง" แอชลีย์ว่าพลางมายืนข้างๆ ลอเรนซ์ นั่นทำให้ลอเรนซ์อึดอัดใจไม่ได้

หา?...แอชลีย์คนนี้ดีกว่าเขาอีก!

"ส่วนพวกนายนะ ไปอยู่อีกทีมไป" แอชลีย์โบกมือไล่สองแฝดที่ทำตัวเกาะเกาะลอเรนซ์ขวางหูขวางตา

แซ็คและเช็ดมองหน้ากันเอง พลางยกยิ้มใส่แอชลีย์ "ถ้าแพ้แล้วจะเสียใจนะ คุณกับฉัน"

"ไม่มีทาง!" แอชลีย์ตอบสองแฝดอย่างมั่นใจ จากนั้นก็หันมายิ้มให้ลอเรนซ์ "นายเป็นแฟนคลับโลโก้ใช่ไหม"

"หา?" ลอเรนซ์อึ้งชั่วครู่ก่อนจะพยักหน้า "เอ่อ...กะ...ครับ"

"เยี่ยมเลย ดังนั้นปาร์ตี้แมสค์คราวนี้ นายกับโลโก้ต้องอยู่คนละทีม!"

"หือ?" ลอเรนซ์กะพริบตาปริบๆ

"ใจร้ายจังครับบบ คุณกับฉัน" สองแฝดคดล้อเลียนไม่ได้ "แต่ให้เธอมาอยู่ทีมเราแบบนี้ คงใจจะแพ้เธอครับบบ กับฉัน"

"ไม่มีทางแพ้แน่นอน" แอชลีย์โต้ตอบอย่างหนักแน่น "ทีมพวกนายมีโลโก้แน่นอนทีมฉันต้องมีคอลลิน"

แอชลีย์ชี้ไปยังคอลลินที่สะอึกเฮือกจนผงะหงายท้องล้มตึง

ลอเรนซ์ถึงกับช็อก หา! คนนี้นะนะอยู่ทีมเขา ลอเรนซ์ชักรู้สึกว่าการพ่ายแพ้มาเยือนแบบงูไม่กลับ ส่วนเปอร์เซ็นต์ชนะนั้นรีบหรี

อย่างไรก็ตาม คำพูดของแอชลีย์ช่างขัดกับท่าที่เป็นๆ ของคอลลิน ผู้ถูกฝากความหวังในฐานะรองเอช ทว่ากลับไม่มีใครหัวเราะเยาะเลยสักคน แม้แต่แฝดยังหรีตาลง สีหน้าดูเคร่งขรึมขึ้นมาฉับพลัน

"พยายามให้เต็มที่นะ" แอชลีย์คบบ่าลอเรนซ์ "ได้แข่งกับไอดอลทั้งที อย่าแพ้เขาละ"

"อะ...เอ่อ...ครับ" ลอเรนซ์ตอบไม่ถูก

แอชลีย์ยกยิ้มน้อยๆ แวดตาฉายประกายวาว ทั้งท้าทายและคาด

หวัง

"ฉันก็อยากรู้เหมือนกัน นายเก่งจริงสมคำร่ำลือหรือเป็นแค่เรื่อง
อวดไม้กันแน่"

"หา? เอ่อ...เรื่องนั้น..." ลอเรนซ์ชักวิตก ไม่นะ แข่งเพื่อพิสูจน์เธอ
ไม่จริง! ตายแน่ แบบนี้ทุกคนต้องจับได้แน่ๆ ว่าเขามันไม่ได้เก่งอะไรเลย!
ทำยังไงล่ะทีนี้ เขาควรทำยังไงดี?!

ทว่าลอเรนซ์ยังไม่ทันได้ขบคิดหาทางหลบเลี่ยง ไม่ทันไรทุกคนก็
จัดทีมเรียงหน้ากระดาน เจราล์คไปหยิบอิเล็กทรอนิกส์ออกมา ทำให้
ลอเรนซ์รู้แล้วว่าพวกเขา กำลังแข่งอะไร

สมาชิกทีมฝั่งโลธ (แต่โลธยังไม่มา) ได้แก่

- เอช โลธ - ผู้รักษาประตู ลูกา - เซนเตอร์ ทรอย - สไตร-
เกอร์ แชซ - สไตรเกอร์ เชื้อ - วิง เฟิร์ล

สมาชิกทีมฝั่งแอชลีย์ ได้แก่

- กัปตัน แอชลีย์ - รองเอช คอลลิน - มิดฟิลด์เกอร์ พอล
- ฟอร์เวิร์ด เจราล์ค - คีเพนเดอร์ เคลวิน - ไม่รู้ตำแหน่ง ลอเรนซ์

"การแข่งขันปาร์ตี้แมตช์ อิเล็กทรอนิกส์จะเริ่มต้นแล้ว!"

แอชลีย์ประกาศ และทุกคนพร้อมใจกันตะโกนรับว่า "โอ้สสส!"

หา? อะ...เดี๋ยวลี ถึงจะเป็นโอกาสดีที่จะได้เก็บข้อมูล แต่เขายัง
ไม่พร้อมนะ! กีฬาอะไรเขาก็เล่นไม่เป็น เอทีก็สอนแค่สี่แผ่นกระดาน
นอกนั้นว่างเปล่า

แถมแต่ละคน...นี่หรือตัวประกอบ ถึงบางคนจะมีพื้นฐานดีบ้าง
แต่ก็ช่างเจตจรสด้วยรัศมีสปอร์ตสตาร์จนกลืนเขาหายลงหลุมคำมีคม
ไปแล้ว

พระเจ้าเทลล์...บอกเขาที่มันงบบอยแบนด์หรือทีมนักกีฬากันแน่?

บททดสอบที่ 34

ปาร์ตี้แมตช์

บลูโซลาร์ สपोर्टคอะคาเดมีสำหรับฝึกเข้มนักกีฬาระดับโลก

หมายเลขแรงก์ประจำทีม ได้แก่

#1 เอช ไลธ์ #2 รอนเฮช คอลลิน #3 กัปตัน แอชลีย์
#4 เซนเตอร์ ทรอย #5 ผู้รักษาประตู ลูคา #6 - 7 สไตรเกอร์ แช็ค & เช็ค
#8 คีเฟนเดอร์ เกลวิน #9 มิดฟิลด์เดอร์ พอล #10 วิงเกอร์ เฟิร์ล
#11 ฟอร์เวิร์ด เจราลด์

...

#220 ไร้ตำแหน่ง ลอเรนซ์ ฟิลด์

**ปาร์ตี้แมตช์ระหว่างทีมตัวจริงพ่วงสมาชิกอันดับโหลกำลังเริ่มต้น
แล้ว!**

ลอเรนารู้สึกกระวนกระวาย เขาเป็นแค่โอเล็ทริกเจ็ตสกี แต่เรื่อง
กีฬาไม่เป็นอย่างยิ่ง แถมให้ลงเล่นจริงๆ จังๆ กับเพื่อนร่วมทีม ทั้งยังมี
คู่แข่งเก่งกล้า เขายังรู้สึกประหม่นประใจ เขาจะเล่นได้อย่างไร ยิ่งไม่ต้อง
พูดถึงกติกา ยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าต้องเล่นอย่างไร

"เอ๊ะ...อ้อ!" ลอเรนที่อุทานเบาๆ คอนแทกต์เลนส์ข้างขวา ยังไม่ทัน
ได้รวบรวมความกล้าถามใครด้วยซ้ำว่าไม่รู้กติกาอย่างหน้าด้านๆ มันก็
ขึ้นแสดงรายละเอียดให้ทันที

'การแข่งขันโอเล็ทริกเจ็ตสกี - คัดแปลงรูปแบบการเล่นกับวิธีการ

จากกีฬาชอกกี

แบ่งผู้เล่นออกเป็น 2 ทีม ทีมละ 9 คน (ตัวสำรองไม่เกิน 3) โดยผู้เล่นแต่ละทีมจะต้องมีผู้ลงเล่นในสนาม 8 คน และผู้เล่นตำแหน่งรักษาประตู 1 คน

(กรณีเล่นครึ่งสนาม จะใช้ผู้เล่นฝั่งละ 6 คน)

แมตช์การแข่งขันมีทั้งหมด 2 ครึ่ง ครึ่งละ 60 นาที และมีพักระหว่างครึ่ง 15 นาที (กรณีแข่งครึ่งสนามและเล่นแมตช์เพียงครึ่งเดียวเท่านั้น)

วิธีการเล่น

ผู้เล่นในสนามจะสามารถใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ในการเคลื่อนที่รอบสนามอย่างอิสระทั้งในแนวราบและแนวดิ่ง พื้นที่รอบสนามมีความยาว 100 เมตร กว้าง 60 เมตร สูง 30 เมตร

ผู้รักษาประตูจะยืนประจำตำแหน่งในเขตประตู ซึ่งอยู่แต่ละฟากของสนาม ประตูมีลักษณะเป็นวงกลม เส้นผ่านศูนย์กลาง 2.5 เมตร อยู่สูงจากระดับพื้น 15 เมตร รัศมีรอบเขตประตู คือ 3 เมตร ผู้รักษาประตูสามารถใช้ทุกส่วนของร่างกายในการรับลูก

ผู้เล่นทุกคนจะสามารถใช้ไม้ตี เลี้ยง ักด ผลัก เพื่อรับส่งลูกได้ตลอดรอบเขตสนาม ไม้ตีทำจากวัสดุโลหะ ลักษณะทรงกระบอก ความยาว 1.2 เมตร ส่วนปลายจะแบนราบเพื่อให้สามารถตีลูกได้

ลูกที่ใช้จะเรียกว่า 'ลูกเอช' เป็นลูกฮีเลียมสุญญากาศ ซึ่งสามารถยืดหยุ่นและทรงตัวกลางอากาศได้ แรงโน้มถ่วงไม่เป็นผล

วิธีการได้แต้ม คือ ผู้เล่นฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งสามารถยิงลูกเอชเข้าประตูฝ่ายตรงข้าม จะนับเป็น 1 แต้ม

กติกากพื้นฐาน

ผู้เล่นสามารถรับส่งลูกได้อย่างอิสระไม่จำกัดจำนวนหรือครั้ง เมื่อมีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งได้แต้ม จะให้ผู้รักษาประตูฝั่งที่เสียแต้มเป็นฝ่ายส่งลูกการเล่นจะยุติลงต่อเมื่อหมดเวลาการแข่งขัน

การฝึกศึกษา

ผู้เล่นในสนามสามารถใช้ไม้ตีรับส่งลูก ไม่อนุญาตให้ผู้เล่นใช้
อวัยวะส่วนใดของร่างกายสัมผัสลูกบอล และห้ามผู้เล่นเลี้ยงลูกเอชเข้าไป
ยังเขตรักษาประตูในรัศมี 3 เมตร มิเช่นนั้นจะถือว่าฟาวล์ และฝ่ายตรง
ข้ามจะได้รับสิทธิ์ส่งลูกจากจุดที่ฟาวล์ทันที

หากผู้เล่นมีเจตนาทำให้ผู้เล่นคนอื่นบาดเจ็บหรือจงใจยิงลูกเอชใส่
ผู้เล่นคนอื่น จะถูกตัดสิทธิ์จากการแข่งขันทันที และฝ่ายตรงข้ามจะได้รับ
สิทธิ์โยนลูกโทษ 1 ครั้ง'

ลอเรนท์อ่านกติกาแล้วเข้าใจบ้างไม่เข้าใจบ้าง แต่หลักๆ คือ ใช้
ไม้ตีลูกสินะ

เขามองแผ่นกระดานอิเล็กทรอนิกส์กับไม้ตียาวหัวแบนในมือ ไม้
ซึ่งชวนให้นึกถึงไม้กอล์ฟแต่ปลายป้านและยาวกว่า

แค่ตีลูกเท่านั้น...ลอเรนท์มองไปยังกลางสนาม ซึ่งเจราร์ดคนนำ
ลูกบอลฮีเลียมขนาดเท่าลูกเบสบอลมาวางบนแท่นคิด

สถานที่แข่งก็คือในโรงยิมซึ่งถูกดัดแปลงอย่างทันสมัย ใช้ป้าย
บอร์คณบะแนแบบคิจิทัล ตอนนี้ขึ้นแสดงว่า

[Ashley's Team] VS [Light's Team]

[0 : 0]

"เออะละ รวมตัวก่อน!" แอชลีย์คิดนิ้วเรียกสมาชิกทีมมาล้อมวง
ทีมของฝั่งไลต์ (ที่ยังไม่มีไลต์) ก็รวมพลเช่นกัน

ลอเรนท์เดินเข้าร่วมวงอย่างเก้อเจิน ในทีมของเขามีแอชลีย์ พอล
เจราร์ดค เคลวิน และคอลลิน แอชลีย์พูดคุยปรึกษาบางอย่างกับเจราร์ดค
จากนั้นก็อธิบายแผนการเล่นคร่าวๆ ให้พวกเขาฟัง

"เออะละนะ เจราร์ดคจะเป็นผู้รักษาประตู เคลวินอยู่แคนหลัง พอล
อยู่แคนกลาง ฉันจะอยู่แนวหน้ากับคอลลิน"

จากนั้นแอชลีย์ก็หันมาชี้นิ้วใส่ลอเรนท์ที่สะดุ้งเอือก

"ส่วนนาย...คามสบาย! เต็มที่! โหวีให้ดูหน่อยว่านายมีคิอะไร"

แอชลีย์ขยิบตาให้เขา ส่วนลอเรนก็ได้แต่กลืนน้ำลายเอื๊อก หะ...
หือ? เขามีอะไรที่ช่วยเธอ

"เอาละนะ! ทุกคนพร้อม!" แอชลีย์ชูกำปั้น เช่นเดียวกับทุกคนที่
ชูกำปั้นมาชนกัน เป็นสัญลักษณ์ของการร่วมทีมอย่างสามัคคี

จากนั้นทุกคนก็หันมาจ้องลอเรนที่กำลังยืนเอือเป็นสายตาเดียว
ทำให้เขาได้สติ รีบยกกำปั้นแตะทุกคนอย่างประคักประเคิด

"ไอ้สสส!!" ทุกคนร้องออกมาพร้อมกัน แล้วกระโจนสู่สนามอย่าง
มีไฟแรงกล้าสุดๆ ยกเว้นคอลลินที่วิ่งไปสะกดไป

"นาย..." แอชลีย์วิ่งมาข้างๆ เขาพลงกระซิบบอก "ถ้าเสียสอง
แต้มแรก...ไม่ต้องกังวล ปล่อยให้อีกฝ่ายกินแต้มไปก่อน"

"เอ๋?" ลอเรนที่ฟังแล้วงง หมายความว่ายังไง ให้ปล่อยเปล่าสอง
แต้มแรกงั้นเหรอ

แต่ไม่ทันได้ถามอะไร แอชลีย์ก็ยกยัมพูนี้ วิ่งไปประจำตำแหน่ง
แนวหน้าตรงแท่นคิด เตรียมเทกออฟเพื่อเสี่ยงลูกว่่าทีมโคะจะได้เป็นฝ่าย
เปิดเกม

ลอเรนที่ขึ้นไปยืนบนอิเล็กทรอนิกส์ก็ควบคุมตัวเองให้ลอยขึ้นไป
อยู่ตำแหน่งตรงกลาง กระชับไม้ตีในมือแน่นอย่างประหม่า เขาไม่รู้หรอก
ว่าควรอยู่ตรงไหนและทำหน้าที่อย่างไร แต่เพื่อความปลอดภัยก็รอคู้ท่าที่
และอยู่ตรงกลางไปก่อน อีกทั้งจุดประสงค์ของเขาก็คือเก็บข้อมูลสินะ

ส่วนสำคัญที่สุดไม่ว่าจะเป็นการต่อสู้อะไรก็ตาม คือ ต้องรู้เขารู้
เรา

ลอเรนที่นึกถึงคำพูดของเนโร เขาควรรู้ข้อมูลฝ่ายตรงข้ามเสมอ
นั่นทำให้ลอเรนที่เริ่มรู้สึกโชคดียิ่งๆ ที่มีคอนแทกต์เลนส์นี้อยู่ด้วย เพราะ
มันทำให้เขาอ่านข้อมูลฝ่ายตรงข้ามได้ทันทีโดยไม่ต้องจดจำ

ลอเรนที่มองไปยังสนามอีกฝั่ง...คู่แข่งของเขาทั้งหลาย...

ลูกาเป็นผู้รักษาประตู ท่าที่แตกต่างไปจากตอนปกติ เมื่อยืนประจำ
ตำแหน่ง ลูกาคูจจ่อมัสมัทธิและจริงจังสมกับเป็นนักกีฬาจริงๆ จนแทบ

จะเป็นคนละคน

ชื่อ : ลูคา ตำแหน่ง : ผู้รักษาประตู

จัดลำดับ : แรงกหมายเลข #5 ทีม : นักกีฬาตัวจริง

ลักษณะภายนอก : ผิวขาวจัด ผมสีส้มอ่อน ตาสีน้ำตาลแดง

ส่วนสูง : 180 เซนติเมตร น้ำหนัก : 60 กิโลกรัม

ความสามารถโดดเด่น : ความแม่นยำในการรับลูกและป้องกัน ประตู 99.99%

ความสำคัญ : ลูคาจะลงแข่งในระดับจักรวาลในตำแหน่งนักกีฬาตัวจริง ตำแหน่งผู้รักษาประตู สหประชาชาติมีข้อมูลของลูคาทั้งหมด 90.21% ยังไม่มีส่วนแนชต์เรื่องปัจจัยความแม่นยำ'

โฮ! ลอเรนที่อัปค้ำง 99.99% คือป้องกันสำเร็จ! แล้วแบบนี้พวกเขาจะไปยิงเข้าได้ยังไงกัน! บ้าไปแล้วว!

ลอเรนท์มองตำแหน่งถัดไป แดนกลางเป็นตำแหน่งของฝ่าแฝดทั้งสอง แชีซกับเชิธกำลังยกคิวหลิวตาให้เขา ลอเรนท์รีบหลบสายตาทันที แต่ก็แอบเหลือบมองด้วยหางตาผ่านคอนแทกต์เลนส์เพื่อวิเคราะห์ข้อมูล

ชื่อ : แชีซ & เชิธ ตำแหน่ง : สไตรเกอร์

จัดลำดับ : แรงกหมายเลข #6-7 ทีม : นักกีฬาตัวจริง

ลักษณะภายนอก : ผิวขาว ผมส้ม ตาสีส้มสดใส

ส่วนสูง : 182 เซนติเมตร น้ำหนัก : 58 กิโลกรัม

ความสามารถโดดเด่น : การเล่นคูโอเข้าขา รับส่งลูก หลอกล่อ และหลบหลีก

ความสำคัญ : แชีซและเชิธจะลงแข่งในระดับจักรวาลในตำแหน่งนักกีฬาตัวจริง สหประชาชาติมีข้อมูลของแชีซและเชิธทั้งหมด 86.21% ยังไม่มีส่วนแนชต์เรื่องเทคนิคการเล่นคูโอ'

ลอเรนท์เพิ่งสังเกตว่า สองคนนี้น้ำตา รูปร่าง บุคลิก แต่งกาย นิสัยเหมือนกันก็จริง แต่ก็มีข้อแตกต่างที่พอจะแยกออกได้บ้าง นั่นคือทรงผม แชีซแฝดผู้พี่มีผมหน้าแสกกลาง ส่วนเชิธแฝดผู้น้องแสกข้าง

ลอเรนที่ละลายตามาส่วนแคนหน้าบ้าง เพื่รลกำลังยืนบนอิเล็กทรอนิกส์
เจ็ตสกีพลาบ่นมึงว่าหิวขนม ลอเรนที่พอจำได้ว่าเพิร์ลเค่นเรื่องควง จัด
ตำแหน่งแบบนี้คงสั่งให้เป็นตัวทำแถมแน่ๆ

ส่วนผู้ที่มาเปิดเกมเซตลูกประจันกับแอชลีย์ คือ ทรอยนั่นเอง

'ชื่อ : ทรอย ตำแหน่ง : เซนเตอร์'

จัดลำดับ : แรงกัหมายเลข #4 ทีม : นักกีฬาตัวจริง

ลักษณะภายนอก : ผิวขาวแทน ผมสีดำหยิก ตาสีดำ

ส่วนสูง : 192 เซนติเมตร น้ำหนัก : 68 กิโลกรัม

ความสามารถโดดเด่น : การเคลื่อนไหว กระโดด และพลิกเกม

ความสำคัญ : ทรอยจะลงแข่งในระดับจักรวาลในตำแหน่งนักกีฬา
ตัวจริง สหประชาชาติมีข้อมูลของทรอยทั้งหมด 91.22%'

เทียบส่วนสูงระหว่างแอชลีย์กับทรอยช่างต่างกันราวฟ้ากับเหว
นั่นทำให้ลอเรนที่เริ่มเข้าใจ ทำไมเนโรถึงเคยบอกว่าถ้าแอชลีย์สูงกว่านี้
จะต้องป๊อปปูลาร์แน่ๆ เพราะแม้ว่าแอชลีย์จะหน้าตาดีแค่ไหน แต่พอมา
อยู่ในสนามร่วมกับหนุ่มหล่อเท่าดาวเด่นอีกหลายคน เรียกได้ว่า ส่วนสูง
ของคนอื่นแทบบดบังออร่าจนมิด ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเวลายืนติดกัน แอชลีย์
ต้องถูกบังสนิทแน่นอน แม้จะเป็นถึงกับค้นก็ตาม

ฝ่ายตรงข้ามมีทั้งผู้รักษาประตูมือหนึ่ง ผู้รับส่งลูกอย่างเก่งกาจ ตัว
กระโดด ตัวควงทำแถม ครอบถ่วงสมบูรณ์แบบนี้ เขาไม่เห็นว่ทีมเขาจะ
มีทางชนะได้เลย ยิ่งไม่ต้องนึกถึงเมื่อโลธมาอยู่ครบทีมแล้ว

ลอเรนที่กระวนกระวาย ไม่เข้าใจว่าทำไมแอชลีย์ถึงเลือกจัดทีม
แบบนี้ หรือว่าพวกนั้นเข้าใจผิดคิดว่าเขาเก่งละเนี่ย ฮือออ ไม่นะ แยม
เลย

ปึกคค! เสียงนกหวีดอัคโคโนมัตติงขึ้นพร้อมบอร์คจบเวลาเริ่มทำงาน

เซต! นักกีฬาทุกคนต่างย่อตัวเตรียมพร้อม แอชลีย์กับทรอยจ้อง
ตากันอย่างจริงจัง ทรอยมีสีหน้าบูดบึ้ง ส่วนแอชลีย์ยกยิ้มมุมปากเล็ก
น้อย

เริ่ม!

พีว้าวว! ลูกเอชถูกคิดขึ้นแล้ว!

"โฮ!" ลอเรนท์อึ้งมาก ทรอยมีแรงถีบตัวที่รุนแรงจนน่าตกใจ ยิ่งประกอบกับการใช้อิเล็กทริกเจ็ตสกี ยิ่งทำให้ทรอยพุ่งตัวไปหาลูกเอชได้อย่างว่องไว

ทว่า... แอชลีย์ฉีกยิ้มร่ากับรู้เทคนิคของทรอยเป็นอย่างดี แอชลีย์ใช้การถีบเท้าขอยถ่อให้อิเล็กทริกเจ็ตสกีทำงาน พลังเบี่ยงตัวหาช่องโหว่ใช้ไม้ตรีศูลูกเอชอย่างว่องไวจนมองแทบไม่ทัน

"ให้สตัย!" ทรอยสับสนเมื่อเห็นว่าแอชลีย์แย่งลูกไปได้ เขาคิดตัวกลับอย่างว่องไว พยายามแย่งลูกเอชคืนมา แต่พอลก็วิ่งมาสกัดไว้

"ไม่ถ่างขนาดนั้นหรอก กับัน" แช้ซมาขวางประจันหน้ากับแอชลีย์

"พอล!" แอชลีย์หมุนตัว ใช้ไม้เลี้ยงลูกเบี่ยงตัวหลบอย่างรวดเร็ว เตรียมตีคูลูกเอชส่งต่อให้พอล

พอลตั้งท่าเตรียมรอรับ แต่เชือกกลับอาศัยจังหวะนั้นจับจังหวะการส่งลูกของแอชลีย์ ใช้อิเล็กทริกเจ็ตสกีมาชิงลูกไปกลางทาง

"เรื่องแย่งชิงขอให้ออก" เชื้อซยับตาให้แอชลีย์เซ็งหยอกล้อ "ไม่ใช่แค่แย่งลูก แย่งแฟนก็ได้"

จากนั้นเชื้อก็สับเปลี่ยนมือ ส่งลูกต่อให้แช้ซที่วิ่งมาตรงจังหวะพอดี

"คอลลิน!" แอชลีย์ร้องเรียกคอลลินที่ยืนยืนอยู่แคนกลาง คอลลินได้ยินดังนั้นก็พยายามพุ่งตัวเข้ามาสกัดไว้ แต่คันทิ่มตอกจากอิเล็กทริกเจ็ตสกีหล่นลงพื้นคังคูป

"ฮ่าๆๆ" แช้ซหัวเราะ พลังตีคูลูกส่งต่อให้เชื้อ เมื่อแอชลีย์กับพอลตามมาขวาง

แช้ซกับเชื้อต่างรับส่งลูก หมุนตัว หลอกล่อ เบี่ยงหลบอย่างเข้าขาฉับไว แทบไม่ต้องตะโกนบอกหรือส่งสัญญาณ ต่างคนต่างรู้ว่าอีกฝ่ายจะส่งเมื่อไร ลูกนี้จะหลอกหรือเล่นจริง ู้หมดทุกอย่างราวกับอ่านใจกันออก ทั้งหมดนี้ทำให้การแย่งลูกเอชระหว่างที่แผดทั้งสองกำลังเล็งนั้น

ช่างยากลำบาก ลอเรนซ์เข้าใจแล้วว่าสองแผ่นนี้ร่วมเล่นคู่อิแล้วแข็งแกร่ง
เพียงใด

ไม่ทันไร สองแผ่นก็เข้ามาใกล้เขตแดนยิ่งแล้ว ลอเรนซ์จึงรีบพุ่ง
ตัวพยายามป้องกันไว้

"อุ๊ป!" ทว่าแซ็กกลับเคาะลูกข้ามหัวลอเรนซ์ส่งให้เซือ

"เหวอออ!" ทำให้ลอเรนซ์พลาคังหะ พลัดตกจากอิลึกทริกเจ็คสกี

"โอ๊ยย!" ลอเรนซ์ลูปหัวป้อยๆ ส่วนสองแผ่นก็สบตากันพลา
หัวเราะเยาะเขา

ลอเรนซ์มองไปเห็นคอลลินที่เพ่งทรงตัวกลับขึ้นอิลึกทริกเจ็คสกี
คอลลินยิ้มแยะๆ ให้ลอเรนซ์ ทำให้ลอเรนซ์รู้สึกสบายใจอย่างบอกไม่ถูก
ทั้งที่อยู่ในสถานการณ์ย่ำแย่ แต่พอได้เจอคนไม่ได้ความเหมือนกันในทีม
ก็รู้สึกดีขึ้นมาน้อย ถึงจะทำให้ทีมแพ้ก็ตาม

"เหอะ ไม่ไรไรเท่า ทำได้แน่ๆ" ทรอยหันมามองด้วยสีหน้าเย้ยหยัน
เช่นเดียวกับผู้เล่นคนอื่นๆ ที่ส่ายหน้าอย่างหน่ายใจ บางคนแสดงสีหน้า
ผิดหวังที่พบว่าลอเรนซ์ไม่ได้น่าสนใจอย่างที่คิด มีเพียงแอสเลย์ที่ส่งยิ้ม
ให้เขาตามปกติ

"Don't mind" แอสเลย์บอกเขา

จากนั้นพวกเขาก็กลับไปแข่งต่อตามปกติ ไม่ได้สนใจเขาอีก
จนลอเรนซ์รู้สึกอึดอัดชอบกล ทว่าอดแปลกใจไม่น้อย คอลลินก็ไม่ได้ต่าง
จากเขานี้่นา แต่ทำไมทุกคนถึงเมินแก่เขาคนเดียวนะ

เนื่องจากลอเรนซ์ชินกับการโดนดูถูกมาแล้วจึงไม่ได้เก็บมาใส่ใจ
เขาใช้อิลึกทริกเจ็คสกีกลับขึ้นไปยังตำแหน่งเดิม

เคลวินและแอสเลย์พยายามดับเบิ้ลทีมขวางสองแผ่นไว้ไม่ให้เข้า
เขตประตู พวกเขาเล่นกันอย่างคุเคือค แผ่นอาศัยความเข้าหากล่องตัวใน
การหลบเลี่ยง แต่แอสเลย์ก็ใช้ความเร็วเข้าสู้อย่างสูสี จนทั้งสองฝ่ายต่าง
ยื้อแย่งลูกเษกันอย่างคุคัน

ลอเรนซ์ตกใจมากที่แอสเลย์สามารถเล่นด้วยความเร็วสูงถึงเพียง

นี่ จึงอดไม่ได้ที่จะอ่านข้อมูลที่ปรากฏในคอนแทกต์เลนส์

ชื่อ : แอชลีย์ ตำแหน่ง : กัปตัน

จัดลำดับ : แรงก์หมายเลข #3 ทีม : นักกีฬาตัวจริง

ลักษณะภายนอก : ผิวสองสี ผมเข้มข้อมบลอนด์ คาสีฟ้า

ส่วนสูง : 159 เซนติเมตร น้ำหนัก : 51 กิโลกรัม

ความสามารถโดดเด่น : การเล่นเกมเร็วทั้งเกมรุกและรับ, เป็นผู้นำทีม

ความสำคัญ : แอชลีย์จะลงแข่งในระดับจักรวาลในตำแหน่ง นักกีฬาตัวจริง ตำแหน่งกัปตัน สหประชาชาติมีข้อมูลของแอชลีย์ทั้งหมด 79.99%

เมื่อฝาแฝดเห็นว่าแอชลีย์ยังงงขวางทางยิ่ง ทั้งสองก็หันมาจ้องตากันแสบหนึ่ง

"ซิบ" แอชลีย์บ่นพึมพำราวกับรู้แล้วว่าแฝดจะทำอะไร

ฉับพลัน ทรอยก็สปริงตัวขึ้นสูง ในจังหวะเดียวกัน เชื้อส่งลูกต่อให้ทรอย

ทรอยสปริงตัวเคลื่อนไหวอย่างปราดเปรียว คว้าไม้ตีลูกเอซอย่างคล่องแคล่ว ลูกเอซพุ่งด้วยความเร็วสูงผ่านแอชลีย์และพอลที่พยายามสกัด

เจราร์ดพยายามยื้อลูกนี้ไว้ แต่มันเลี้ยวโค้งผ่านมือของเจราร์ดเข้าสู่ประตูเต็มๆ

"เยสสส!" ทรอยและแฝดต่างแท็กมือกันเมื่อทำแต้มแรกสำเร็จแล้ว

[0 : 1]

"ไม่เป็นไร don't mind" แอชลีย์บอกเพื่อนร่วมทีมทุกคน ซึ่งเจราร์ด พอล เคลวินพยักหน้าตอบรับอย่างสบายๆ ไม่รู้สึกว่เสียคายแต้มแต่อย่างใด

แต่ว่า...ลอเรนท์พลันเหลือบไปมองคอลลินแล้วรู้สึกประหลาดใจ

เล็กน้อย คอลลิกันหันหน้าลง ทำทางนั่งผิดปกติ ไม่สบายหรือเปล่านะ

บิด! เสียงสัญญาณเริ่มเกมค่อคั้งขึ้น เจริลคทำหน้าทีผู้รักษาประตู
เปิดลูกด้วยการส่งลูกให้เคลวิน

โครมมม!

"โหวว!" ลอเรนทม่องตาก้าง เคลวินใช้พละกำลังมหาศาลตีลูกเอช
ไปได้ไกลสุดๆ แอชลีย์ที่พุ่งไปแดนหน้ารับได้อย่างพอดิบพอดี

'ชื่อ : เคลวิน ตำแหน่ง : คีเฟนเคอร์'

จัดลำดับ : แรงกัหมายเลข #8 ทีม : นักกีฬาตัวจริง

ลักษณะภายนอก : ผิวคล้ำ ผมสีน้ำตาลแดง ตาสีน้ำตาล

ส่วนสูง : 198 เซนติเมตร น้ำหนัก : 85 กิโลกรัม

ความสามารถโดดเด่น : พละกำลัง

ความสำคัญ : เคลวินจะลงแข่งในระดับจักรวาลในตำแหน่งนักกีฬา
ตัวจริง สหประชาชาติมีข้อมูลของเคลวินทั้งหมด 96.77% ขาดข้อมูล
เกี่ยวกับขีดจำกัดพลังสูงสุด'

ลอเรนท่ไม่รู้เลยว่านั่นต้องใช้พละกำลังมากเท่าไร ลูกถูกส่งต่อด้วย
ความเร็วสูงผ่านกลางสนามระยะห้าสิบเมตรภายในพริบตาเดียว!

ด้วยกำลังส่งลูกของเคลวินและความเร็วของแอชลีย์ พริบตาเดียว
แอชลีย์ก็เข้าสู่แดนยิงประตูโดยที่ส่องแผด ทรอย และเฟิร์ลยังตามมา
ไม่ทันด้วยซ้ำ

เหลือลูกรับลูกคนเดียวงั้นเหรอ! แบบนี้ก็...

แอชลีย์ยิงลูกเอชด้วยความเร็วเต็มแรงอย่างสวยงาม มั่นวิ่งเข้าสู่
ประตูด้วยความเร็วสูงในมุมสวย

ลอเรนท่กำลังจะบอกว่าหวานหมู ทว่า...ในพริบตาลูกาก็คืดตัวมา
รับลูกไว้อย่างพอดิบพอดีทั้งที่ไม่น่าจะทันด้วยซ้ำ

"หา!" ลอเรนทม่องตาก้างอย่างตกใจ นี่มันอะไรกันเนี่ย คอน
แอชลีย์ยิง ลูกยังไม่ทันได้ขยับตัวด้วยซ้ำ หรือว่า...นี่คือประสิทธิภาพ
ความแม่นยำกันนะ

ลอเรนที่กะพริบตาสองครั้งเพื่อเปิดฟังก์ชันประมวลผลของคอนแทกต์เลนส์ มันทำการวิเคราะห์ผลทำแต้มเมื่อตะกี้ บอกว่า ลูกอาจใจอยู่อีกที่เพื่อล่อให้แอสเลย์ยิงไปอีกทาง ไม่ได้พุ่งตัวไปสกัดในจังหวะเดียวกับที่แอสเลย์ยิง แต่พุ่งออกไปในจังหวะที่คาดว่าลูกบอลจะมาถึงในตำแหน่งพอดี

สุดยอด! คำนวณได้ขนาดนี้ แล้วยังมีเทคนิคอีกด้วย มิน่าละ นี่เอง การรับลูกถึง 99.99%!

แต่แบบนี้...เราจะได้ข้อมูลส่วนพลาด 0.01% ไหมล่ะเนี่ย

"ไนซ์ซอต!" เพื่อนร่วมทีมตะโกนให้กำลังใจแอสเลย์หลังจากถอยห่างกลับตำแหน่งเดิม ในระหว่างที่ลูกกำลังส่งลูกต่อให้ทรอยและเป็นฝ่ายบุกคืน

ทรอยคิดตัวอย่างฉับไวคล่องแคล่ว พร้อมส่งต่อให้สองแปดอีกครั้ง คราวนี้แอสเลย์กับพอลเป็นฝ่ายมาดับเบิลทีมบ้าง แต่สองแปดก็ยังคงถือปฟอร์ม ส่งต่อหลอกล่อไปได้เรื่อยๆ โดยไม่โดนแย่งคืนเสียที

ชื่อ : พอล ตำแหน่ง : มิดฟิลด์เกอร์

จัดลำดับ : แรงกิ้งหมายเลข #9 ทีม : นักกีฬาตัวจริง

ลักษณะภายนอก : ผิวขาวเหลือง ผมสีน้ำตาลอ่อน ตาสีน้ำตาลเหลือง

ส่วนสูง : 184 เซนติเมตร น้ำหนัก : 64 กิโลกรัม

ความสามารถโดดเด่น : การปรับสมดุลการเล่นในทุกรูปแบบ

ความสำคัญ : พอลจะลงแข่งในระดับจักรวาลในตำแหน่งนักกีฬาตัวจริง สหประชาชาติมีข้อมูลของพอลทั้งหมด 89.89% ขาดข้อมูลเกี่ยวกับสภาพการเล่นที่ไม่ถนัด'

ลอเรนที่สังเกตว่าการเล่นของพอลนั้นมีประโยชน์อย่างมาก พอลอยู่ได้ทั้งแดนหน้า แดนกลาง และแดนหลัง แม้ไม่มีอะไรโดดเด่นเป็นพิเศษ แต่กลับเล่นได้ดีในทุกตำแหน่ง

ทั้งสองฝ่ายต่างยื้อแย่งลูกเอซอย่างเอาเป็นเอาตาย คราวนี้แปดส่ง

ลูกให้เพิร์ลต่อ และเพิร์ลก็ใช้ควงยิงฝ่าเข้าประตูสำเร็จทั้งที่ลูกที่ยืนทั้ง เบี้ยวและเบา แต่ก็ไล่ตลอดการสกัดจากทุกคน เรียกได้ว่าควงคิมชัยไป กว่าครึ่ง

[0 : 2]

ลอเรนท์มองตาค้าง อันที่จริงทีมของเขาก็เล่นได้คินะ แต่ว่า... คุณเหมือนไม่มีทางสู้อีกทีมได้เลย ยิ่งถ้ามีโลธอยู่ด้วย ทีมเขาจะสู้ได้อย่างไร กัน

ลอเรนท์คิดอย่างสลด ทว่าเพื่อนร่วมทีมกลับไม่มีท่าทีสะทกสะท้าน ต่อการเสียแต้มเลยแม้แต่บ่อย ตรงกันข้าม กลับอารมณ์ดีสุดๆ

เขาเห็นแอสเลย์หันไปยิ้มให้ทุกคน จากนั้นทุกคนก็เลื้อยมอง คอลลิน

"ได้เวลาเอาคืนแล้วสินะ"

เห? ลอเรนท์เอียงคออย่างสงสัย ก่อนจะหันไปมองคอลลินตาม สายตาทุกคน แล้วก็ต้อง...

"บรื้อออ!" ลอเรนท์รู้สึกหนาวยะเยือกขึ้นในบัดดล

คอลลินกำลังยืนนิ่งก้มหน้าก้มตา แฝร็คมีนากลัวออกมา ร่างสั้นโหว เล็กน้อยจากการหัวเราะ เสียงหัวเราะค่อยๆ ดังขึ้น ดังขึ้น และดังขึ้น ชวน ขนลุกชู

"ฮิ...ฮิฮิ...ฮิฮิ"

นะ...นั่นมัน...คอลลินจริงๆ เหรอ! ลอเรนท์แทบจะถอยห่างโดย ไม่ได้ตั้งใจ

ทีมฝั่งตรงข้ามต่างมองคอลลินด้วยสีหน้าตึงเครียดไม่แพ้กัน จนลอเรนท์อดแปลกใจไม่ได้

"ฮู...ฮ่าฮ่า อูะฮ่าฮ่า!!!!" ฉับพลัน คอลลินก็เงยหน้าขึ้นหัวเราะ อย่างบ้าคลั่งราวกับปีศาจ ดวงตาลุกโชนด้วยประกายเกรี้ยวกราด

"เหวอ! อะไรกันเนี่ยยย!" ลอเรนท์ตกใจจนแทบทรุด นี่...คอลลิน คนเดียวกันหรือเปล่าเนี่ย

"มาแล้วสินะ...คิวิลโหมคองรองเอช" สองแฝดต่างมองหน้ากัน
ด้วยสีหน้าจริงจัง

อะไรนะ? คิวิลโหมคองนั้นเธอ ลอเรนที่ยังไม่เข้าใจนัก แกรมเพื่อน
ร่วมทีมก็เมินเขา จนเขาไม่มีทางเลือกนอกจากลองกะพริบตาสองครั้งเพื่อ
ให้คอนแทกต์เลนส์ช่วยประมวลผลข้อมูล

'ทำการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้เล่นกำลังอยู่ในสภาวะตึงเครียดและ
หวาดกลัวความพ่ายแพ้ ส่งผลให้ร่างกายหลังสารอะครีนาลีนมากเกินไป
จำกัด ทำให้ผู้เล่นอยู่ในสภาวะควบคุมตัวเองไม่ได้'

อะครีนาลีนนั้นเธอ...ลอเรนท่ามวคิ้วเล็กน้อย เขาเหมือนเคย
ได้ยินจากที่ไหนสักแห่ง ไซท์เกี่ยวกับเวลาไฟไหม้แล้วยกของหนักหนีออก
จากบ้านโดยไม่รู้สึกละอะไรเพราะความตกใจหรือเปล่านะ เหมือนกับคอลลิน
ในตอนนี่!

ปึค!

พวกเขากำลังจะเริ่มเกมบุกต่อแล้ว เกราล์คพยักหน้าให้แอชลีย์
คราวนี้แอชลีย์เลือกส่งลูกให้คอลลิน

"ฮูฮ่าฮ่าฮ่า!" คอลลินหัวเราะอย่างบ้าคลั่ง ฟุ้งหัวด้วยความเร็วสูง
ใช้ไม่เข้าไปปรับลูกอย่างว่องไว

อะ...ความเร็วนี้มัน...!

ลอเรนที่ซ็อกตาก้าง คอนแทกต์เลนส์แสดงผลข้อมูลอัตราเร็วและ
พลังกำลังที่เพิ่มขึ้นเท่าทวี คอลลินเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง!

"บ้าจริง!" แซ่ซึกกับเซือสบด คราวนี้ทั้งสองแฝด เวิร์ล ทรอย ต่าง
ฟุ้งเข้ามาสกัดคอลลินไว้

"ฮ่าฮ่าฮ่าฮ่า!" คอลลินหัวเราะร่าราวกับปีศาจร้าย มุกหัวหลบ
หลีกอย่างฉับไวด้วยความเร็วสูงราวกับไม่ใช่มนุษย์ ชั่วพริบตาเดียวก็เข้า
สู่เขตแดนยิงประตูแล้ว

โครมมม!

คอลลินที่ลูกเข้าประตูเต็มแรง ลูกาฟุ้งหัวเข้ามาจับได้อย่างแม่นยำ

ทว่าลูกที่ยิ่งนั้นรุนแรงด้วยพละกำลังเหลือล้นจนลูกาเองก็เอาไม่อยู่เช่นกัน มันจึงหลุดมือเข้าประตูไปเต็มๆ ทั้งยังหมุ่นตัวควั่นไข่มองอย่างน่าสะพรึงกลัว

[1 : 2]

ลอเรนที่ได้แต่มองคาค้าง กะ...เกมเมื่อกี้นี้มันอะไรกันเนี่ย!

หลังจากนั้นลูกาก็เปิดเกมบุกต่อด้วยการส่งลูกให้แฝด ทว่าคอลลินกลับสามารถฉวยเคียว ฟุ่งเข้ามาชิงอย่างรวดเร็วก่อนจะประกบกับการช่วยเหลือของแอสเลย์ เคลวิน และพอล เกมการแข่งขันแทบจะพลิกจากช่วงแรกเลยทีเดียว ฝ่ายตรงข้ามแทบไม่มีโอกาสเข้ามาใกล้ประตูทีมเขาด้วยซ้ำ ทีมเขายังทำแต้มได้อย่างต่อเนื่องรวดเร็วกวกับการนำของคอลลิน

[7 : 2]

พริบตาเดียวแต้มก็ถึงห้าเสียแล้ว ทีมฝั่งตรงข้ามได้แค่กักฟันเล่นอย่างเจ็บใจ ส่วนลอเรนที่แทบไม่มีบทบาทเท่าไรก็ได้แต่มองคอลลินที่เปลี่ยนไปเป็นคนละคนไม่กะพริบตา

นะ...นี่เธอ...ความสามารถของรองเอช!!! สะ...สุดยอคคค!

หลังจากเสียไปหลายแต้ม อีกฝ่ายก็เหมือนมองหน้ากันเองคล้ายกับว่าอาจจะต้องเปลี่ยนแผนการเล่นเสียแล้ว

"ฮุฮุฮุอะฮ่าฮ่า!" คอลลินหัวเราะร่ากับคนบ้านอะเล็งลูกด้วยความเร็วสูง

คราวนี้ทั้งทรอย แช็ค เซธ และเฟิร์ลเข้ามาเพรสซิ่งด้วยการห้อมล้อมคอลลินจากทั่วทุกด้าน

คอลลินหยุดชะงัก จ้องมองพวกเขาด้วยสายตาน่ากลัว พยายามขยับหาทางหนีทีไล่ เพื่อนร่วมทีมพยายามช่วยหาช่องโหว่ แต่การเพรสซิ่งนี้คุ้เคือ่มากจนคอลลินขยับไม่ได้อยู่พักใหญ่

แช็คกับเซธมองตากัน จากนั้นแช็คก็แสวงเปิดช่องโหว่

"ฮุฮุฮุอะ" คอลลินหัวเราะว่า คีคลูกส่งให้พอลที่รอรับอยู่หลังแช็คทันที

ทว่านั่นกลับเป็นแผนของสองแฝด เชื้อเองก็เตรียมรอตะครุบจึง
พุ่งเข้ามาทันที

ฉับพลัน แอชลีย์รวากับอ่านแผนออก คราวนี้จึงเข้ามาสกัดเชื้อ
ตามหลัง

แต่เนื่องจากจังหวะเข้าตรงกันพอดี ทำให้ทั้งสองเกือบชนกัน ส่งผล
ผลให้ลูกเอชพลิกหลุดลอดออกไป

"หน้อยยย..." เชื้อกัดฟันอย่างเจ็บใจ ขณะที่ทรอยและคอลลินพุ่ง
ตัวออกไปเตรียมรับลูกเอชที่ลอยไปไกล

ทว่าลูกเอชก็ถูกศึคพลาคจนกระเด็นออกนอกสนามไกลลิบลัว

"เอ..." ลอเรนท์หยุดชะงักพลันเบิกตาโต

สายลมโบกสะบัด ลูกเอชที่พุ่งออกนอกสนามถูกใครบางคนพุ่งมา
รับไว้ได้อย่างสง่างาม

คนคนนั้นกระโดดสูงก่อนจะร่อนลงอย่างงดงามไร้ที่ติ เสื้อแจ็กเกต
โบกสะบัด ผสมสีทองพลิ้วไสว ลูกเอชยังคงหมุนตัวบนนิ้วเรียวยาวของเขา

"นั่นมัน..." ทุกคนต่างก็อึ้งทึ่งไม่แพ้กัน

บุคคลนั้นหันมาด้วยสีหน้านิ่งเรียบ ใบหน้าหล่อเหลาสมบูรณ์แบบ
ที่แสนคุ้นเคยนั้นยิ่งทำให้ลอเรนท์เบิกตาโตมากขึ้น

คนนี่คือ...

"ไง...พระเอกมาแล้วสินะ" แอชลีย์ขยิบตาส่งยิ้ม

'พระเอก' ที่ว่าไม่ตอบอะไร เขาเฝ้ามองทีละคนผ่านดวงตาสีลัมคู
สวย พลันมาหยุดชะงักที่ลอเรนท์ แล้วขมวดคิ้วเล็กน้อย

"เหวอ..." ลอเรนท์เผลอถอยกรูดอย่างตกใจเมื่อสบสายตากับคน
คนนี่

ส่วนคอนแทกต์เลนส์ก็ทำงานรายงานข้อมูลโดยทันที

'ชื่อ : ไลธ ตำแหน่ง : เอช

จัดลำดับ : แรงก์หมายเลข #1 ทีม : นักกีฬาตัวจริง

ลักษณะภายนอก : ผิวขาวสว่าง ผสมสีทอง ตาสีลัม

ส่วนสูง : 186 เซนติเมตร น้ำหนัก : 62 กิโลกรัม

ความสามารถโดดเด่น : พละกำลัง, ความเร็ว, ความแม่นยำ

ความสำคัญ : ไลร์จะลงแข่งในระดับจักรวาลในตำแหน่งนักกีฬา
ตัวจริง ตำแหน่งเอช สหประชาชาติมีข้อมูลของไลร์ 99.99% แต่ขาดข้อมูล
สำคัญเกี่ยวกับจุดอ่อนทั้งหมด'

หมายเหตุ :

- ฮอกกี้ (Hockey) เป็นการแข่งขันระหว่างสองทีม โดยมีผู้เล่น
ฝ่ายละสิบเอ็ดคน วิธีการเล่น ผู้เล่นจะใช้ไม้สำหรับตีลูกบอลที่เรียกว่า
ลูกพัค (puck) ให้เข้าประตูตาข่ายของฝั่งตรงข้าม โดยจะให้ลูกบอล
ถูกส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายไม่ได้ ยกเว้นผู้รักษาประตูที่มีสิทธิ์ใช้
เท้าเตะและมือปัดลูกบอลเฉพาะในเขตประตู

บททดสอบที่ 35

เอซแห่งบลูซาร์

เอซ (Ace) มีความหมายในทางกีฬา หมายถึง
เป็นผู้เล่นหมายเลขหนึ่งผู้ยอดเยี่ยมที่สุด
"If I pick ace card, I will win!" - แบงเกอร์
(และยังหมายถึง แคมจำนวนหนึ่งของไพ่อีกด้วย)

โลธี่มาแล้วหรอเนี่ย...

ลอเรนท์มองโลธี่ตาค้าง ส่วนโลธี่เองสบตาเขาอยู่เนิ่นนาน จากนั้น
โลธี่ก็ขว้างลูกคืนให้แอสเลย์ เดินถืออุปกรณ์กีฬาลงสนามประจำตำแหน่ง
อีกฝั่งราวกับรู้งานโดยไม่จำเป็นต้องให้ใครบอก

"เอซมาแล้ว ฮีๆ ชักสนุกแล้วสิ" ทรอยเหยียดยิ้มด้วยแวตาลูกโซน
นับเป็นครั้งแรกที่เขาพูดทุกคำอย่างถูกต้องบริบูรณ์

"โลธี่โลธี่โลธี่คุณๆมามามาแล้วแล้วแล้ว!" เฟอร์ลถึงกับกระโดด
โลดเต้นอย่างดีใจ มีเพียงลูกาเท่านั้นที่ยังคงเหม่อลอยไม่สนใจโลก
ภายนอก

"ว่าไง...พ่อพระเอกรูปหล่อ" แซ่ซึกก็้วยกมือทักทาย

"ไม่คิดสนใจแฟนคลับผู้คลั่งไคล้หน่อยหรือ" เซ็อดอดไม่ได้ที่จะพึมพำ
หน้าไปทางลอเรนท์ซึ่งกำลังจ้องโลธี่ตาแป๋ว

โลธี่ที่จัดแจงสวมอุปกรณ์ครบครันหันมามองสองแฝดพลงขมวด
คิ้ว จากนั้นก็หันไปมองลอเรนท์ด้วยสีหน้านิ่งไม่แสดงอารมณ์ใดๆ โลธี่ได้

มองลอเรนที่ตั้งแต่หัวจดเท้า ท่าที่เหมือนกำลังขบคิดบางอย่าง

ลอเรนเองก็มองโลธ เขากะพริบตาสองครั้งเพื่อให้คอนแทกต์
เลนส์ประมวลผลข้อมูลของโลธ

'อุปนิสัย : มุ่งมั่น+, กระตือรือร้น+, ทะเยอทะยาน+, เรียบขรึม-,
คาดเดายาก-

รายละเอียด : ลีออน โรเซนธเป็นเด็กหนุ่มมัธยมปลายที่มีความ
สามารถโดดเด่นด้านกีฬาเกินเด็กคนอื่น ๆ แต่นอกจากนี้เขาก็มีชีวิต
เรียบง่าย พ่อแม่ของลีออนทำงานเป็นพนักงานบริษัทเอกชน ช่วงประถม
ถึงมัธยมต้น ลีออนศึกษาที่โรงเรียนใกล้บ้าน ภายหลังถูกทาบทามโดย
โรงเรียนมัธยมปลายชื่อดังที่มีชื่อเสียงด้านการกีฬา ลีออนจึงย้ายมาอยู่
หอพักคนเดียว ผลการเรียนของลีออนอยู่ในระดับปานกลาง ไม่มีความ
สามารถพิเศษอื่นใดนอกจากกีฬา ไม่เคยมีประวัติว่ามีเพื่อนสนิทหรือมี
แฟน เขาเป็นนักกีฬามือวางอันดับหนึ่งของโลกในรุ่นเยาว์ เป็นที่รู้จักกว้าง
ขวางในวงการ เคยถูกสัมภาษณ์และออกรายการบ่อยครั้ง'

เมื่อโลธก้าวลงสู่สนามแล้ว เพื่อนร่วมทีมของลอเรนต่างก็เรียก
รวมตัวกันเพื่อปรึกษาหารือ เนื่องจากพวกเขาไม่ได้เรียกลอเรนที่ทำให้เขา
ไม่กล้าเข้าไป สุดท้ายจึงได้แต่ยืนเฝ้าอยู่กลางสนามอยู่แบบนั้น

"เฮ้ยยย! มีปาร์ตี้แมตช์กันด้วย" "โลธลงเล่นหรือน่าสนุกดี"

"โหย ตอนนี้อยู่ที่ทีมแอสเลย์นี่" "คราวนี้จะเป็นไงก่อนนะ"

ลอเรนที่ได้ยินเสียงจ้อกแจ้กจอบแจ้นต้องเงยหน้ามอง พลันตกใจ
สุดขีด นี่มันอะไรกัน!?

พอโลธมาถึงฟาฟงชนเข้ามาด้วยโดยไม่รู้ตัว บัดนี้ชั้นลอยของโรงยิม
แน่นขนัดไปด้วยผู้ชม ส่วนใหญ่ก็เป็นนักกีฬาจากทีมสำรองคนอื่น แม้จะ
อยู่ระหว่างซ้อม แต่ก็อดไม่ได้ที่จะมาดูทีมตัวจริงลงแข่ง พวกเขากำลังพูด
คุยวิพากษ์วิจารณ์ถึงการแข่งขันอย่างคึกคัก

และแน่นอนว่า...แม้ลอเรนที่จะยืนอยู่กลางสนาม พวกเขาก็เฝ้า
ลอเรนที่โดยสิ้นเชิง ซึ่งลอเรนก็ชินมาตั้งแต่สมัยอยู่เกมไอคอลลอะคา-

เคมีแล้ว

ปึก! เสียงสัญญาณนกหวีดดังขึ้นแล้ว การแข่งดำเนินต่อไป
เนื่องจากมีสมาชิกใหม่เข้ามาแต่ไม่ใช่การเปลี่ยนตัว เพื่อความยุติธรรม
จึงเล่นต่อด้วยการเสี่ยงลูกที่แทนคิก

รองเอช คอลลิน VS เอชตัวจริง โลธ

ทั้งสองกำลังยืนประชันหน้ากันพลางแผ่ออรรักษ์มีน้ำเกรงขามออกมา

"ฮิ...ฮิฮิฮิ" คอลลินจ้องหน้าโลธด้วยสีหน้าชวนสะพรึงกลัว หัวเราะ
ฮึๆ เชิงท่าทายเป็น ส่วนโลธเพียงจ้องตอบด้วยสีหน้านิ่งๆ แลดูใจเย็น

เซค! ลูกเอชคิกขึ้นจากแท่นแล้ว!

คอลลินพุ่งขึ้นไปเตรียมหวดด้วยพลังมหาศาล ทว่า...

เส้นแสงสีแสดหมุนวนรอบร่างของโลธ จากนั้นโลธก็คิกตัว หมุน
อิลีกทริกเจ็ตสกีพุ่งขึ้นไปอย่างรุนแรง ซึ่งคัตลูกเอชได้ก่อนคอลลินใน
ชั่วพริบตา

"กร๊าชซซซซ!" คอลลินกัดฟันกรอด พยายามรุกไล่ตามเอาคืน

ทว่า...โลธกลับเลือกอีกโหมคันทันที เส้นแสงสีเหลืองหมุนวนรอบขา
โลธเคลื่อนที่ด้วยความเร็วสูง ผ่านการสัดของทุกคนอย่างฉับไว ไปถึง
เขตยิงประตูอย่างรวดเร็ว

"เจราล์ค!" แอชลีย์ร้องเรียก

เมื่อเส้นแสงสีฟ้าหมุนวนรอบไม้คิกของโลธ ในจังหวะที่กำลัง
เคลื่อนไหว โลธก็ลูกเข้าไปสู่ประตูอย่างรวดเร็วแม่นยำ

เจราล์คพยายามพุ่งมารับแต่ไม่ทันเสียแล้ว

เฮ้! เสียงเชียร์จากทั่วสนาม ลอเรนท์ได้แต่มองตาปริบๆ

[7 : 3]

เมื่อคืนนี้...โลธทำแคมป์ด้วยระยะเวลาไม่ถึงสิบวินาที!!

คอนแทกต์เลนส์ของลอเรนท์แสดงข้อมูลของโลธประกอบการ
วิเคราะห์

โลธี่ใช้โหมคพละกำลังคิดตัวเพื่อแย่งลูกจากคอลลิน ใช้โหมคความเร็วเพื่อการหลบหลีก และใช้โหมคความแม่นยำเพื่อการทำแต้ม ทั้งหมดนี้เป็นโหมคพื้นฐานของโลธี่ทั้งสิ้น

'ข้อมูลด้านโหมคของลีโอโน โรเซนธ์ ความสามารถของโลธี่ คือ การคิดพลังเหนือขีดจำกัดด้านกีฬาออกมาในช่วงระยะเวลาหนึ่ง แบ่งออกเป็น 3 โหมคหลัก ได้แก่ P คือ โหมคพละกำลังไร้ขีดจำกัด (สีแดง), A คือ โหมคความเร็วสูงสายลม (สีเหลือง), E คือ โหมคความแม่นยำ 100% (สีฟ้า)'

เมื่อทีมโลธี่ทำแต้ม ทีมของลอเรนทซ์จึงเป็นฝ่ายเปิดลูก คราวนี้คอลลินรุกไล่อย่างดุเดือด แต่ก็ถูกโลธี่ใช้โหมคความเร็วเข้าสกัดแย่งชิงลูก

เมื่อโลธี่ได้ครองลูกในสนามแล้ว เมื่อนั้นการทำแต้มจึงไม่ใช่เรื่องยากอีกต่อไป

ลอเรนทซ์ได้แต่ยืนมองคา้างเมื่อเห็นโลธี่ใช้สารพัดสกิลโหมคและผสมโหมคในการแข่งขัน แม้ว่าทีมของเขาจะมีคอลลินอยู่ แต่ก็เห็นผลได้ชัดเจน เส้นแบ่งระหว่างเขากับรองเขานั้นแตกต่างกันขนาดไหน

ท่าไม้ตายต่างๆ ของโลธี่ไม่มีใครในทีมเขาที่สามารถต้านทานได้เลย โลธี่ใช้พรอชเบรกก์ทำแต้มทะลุผ่านแนวสกัดของทุกคนได้ มีเพียงเคลวินเท่านั้นที่ต้านทานไหว แต่เมื่อเคลวินโดนคู่แข่งคนอื่นสกัดก็จบเห่

โลธี่ใช้สปินคอมโบและสโลว์เคิร์ฟเพื่อตัดเปลี่ยนทิศทางและเสริมศักยภาพในการรับส่งลูก ใช้มัลติชิฟต์และริมูฟชอตเป็นลูกหลอกล่อเพื่อสร้างความสับสนระหว่างรับส่งหรือทำแต้ม หรือแม้ว่าโฮอาร์โกลด์ที่ไม่ค่อยมีผลกับลูกเขซึ่งลอยได้กลางอากาศอยู่แล้ว แต่โลธี่กลับสามารถใช้มันเพื่อให้สามารถควบคุมลูกได้ดียิ่งขึ้น

เพียงแค่ว่าสกิลโหมคและการผสมโหมคของโลธี่ ผ่านไปเพียงสิบนาที ทีมของโลธี่ก็ตีเสมอได้อย่างน่าตกใจ

[8 : 8]

เมื่อลอเรนทซ์ได้สังเกตการเล่นอย่างจริงจัง เขาจึงรู้ว่าโลธี่คือสุดยอด

เอชอย่างแท้จริง แตกต่างจากคอลลินซึ่งมีพลังกำลัง ความเร็ว ความแม่นยำเพิ่มขึ้นเท่าทวีในเควิลโหมค โลธกลับมีทุกอย่างเพียบพร้อมเหมือนเอาความสามารถโคเคนของนักกีฬาทุกคนไปรวมไว้เป็นโลธคนเดียว

ด้วยเหตุนี้โลธจึงแทบเล่นอย่างโคเคนเพียงคนเดียวอยู่ในสนามส่วนเพื่อนร่วมทีมเป็นเพียงตัวประกอบที่ช่วยสนับสนุนเท่านั้น ถึงกระนั้นเพื่อนร่วมทีมก็คู่อริกับการที่มีโลธเป็นเอชอยู่ในทีม

ลอเรนที่หันกลับมามองคู่มือของตัวเองบ้าง ถึงแม้ว่าตอนนี้ทีมเขาจะเป็นฝ่ายเสียเปรียบ แต่แอสเลย์ก็จะคอยสร้างขวัญกำลังใจให้ทุกคน ไม่เว้นแม้แต่เขาซึ่งไม่ได้ทำประโยชน์อะไรให้ทีมเลย

แม้รู้อยู่แก่ใจว่าสู้เอชไม่ได้ ทว่าเพื่อนร่วมทีมกลับไม่แสดงท่าทีหือแท่สิ้นหวังเมื่อมีแอสเลย์ซึ่งเป็นกัปตันอยู่ในทีม นั่นคือข้อแตกต่างระหว่างแอสเลย์กับโลธ

แอสเลย์ คือ ศูนย์รวมขวัญกำลังใจ สามารถดึงพลังของเพื่อนร่วมทีมออกมาได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ นี่คือการเล่นแบบหัวหน้าทีม หากเทียบกับการปกครองก็เหมือนการปกครองแบบพระคุณ

โลธ คือ แสงสว่างที่จุดไฟให้ทุกคนลุกโชติ โลธอาจมีบทบาทสำคัญเหนือกว่าทุกคน แต่เมื่อมีโลธอยู่ เพื่อนร่วมทีมต่างก็เล่นสุดพลังเพราะความมุ่งมั่นว่าต้องชนะแน่นอน นี่คือการเล่นแบบเอช หากเทียบกับการปกครองก็เหมือนการปกครองแบบพระเดช

"ไม่เป็นไร トラバิดที่ยังไม่จบ เรายังมีโอกาสชนะ!" แอสเลย์ตะโกนก้องใส่ทุกคน ซึ่งทุกคนก็ขานรับกลับมาดังลั่น ไม่มีทีท่าว่าไฟจะมอดลง

พอเห็นแบบนี้แล้ว ลอเรนก็ชักเริ่มละอายใจ เขารู้สึกว่าตัวเองต้องทำอะไรสักอย่าง อยู่ไปแบบนี้ไม่ได้ช่วยอะไรทีม แลมยังเป็นตัวถ่วงอีกต่างหาก

ถึงแม้ว่าภารกิจของเขาจะไม่มีอะไรนอกเหนือจากการเก็บข้อมูล แต่เมื่อเห็นแอสเลย์ส่งยิ้มมา คอยบอกว่า "ไม่เป็นไร" ยามเขาพลาด

ลอเรนที่ถือคละอายใจไม่ได้ทุกที

ลอเรนที่สูดหายใจเข้าลึกๆ เพื่อตั้งสมาธิ หลังจากได้ลองเล่นมาสักพัก ประกอบกับการดูข้อมูลวิเคราะห์ด้วยคอนแทกต์เลนส์ ตอนนี้เขาก็เริ่มเข้าใจ เหมือนจะจับแนวทางได้บ้าง บางทีเขาอาจพอช่วยอะไรได้

ลอเรนที่มองตรงไปยังโลธซึ่งกำลังเล่นอย่างสนุกสนาน โดยมีแอชลีย์และพอลลากำลังพยายามดับเบิลทิมเพื่อสกักกัน

ทันทีทันใด คำพูดของเนโรก็ผุดขึ้นมาในหัว

'ช่วงคิเลย์โหมคหัววินาที คือ จุดอ่อนของโลธ'

ลอเรนที่ชะงักงัน คิเลย์โหมคหัววินาทีนั่นหรอ ใช่แล้ว! เขาจำได้แล้วว่าเนโรเคยพูดแบบนี้ และเนโรเคยพูดอะไรอีกนะ

'เอทีไม่ได้สนใจสกิลที่โลธกำลังใช้อยู่ แต่เขาคิดว่าโลธใช้อะไรไปแล้วต่างหาก เพราะโลธจะใช้โหมคนั้นไม่ได้อีกเป็นเวลาหัววินาที'

เอ...ใช่แล้ว! จริงด้วย! ลอเรนที่เบิกตากว้าง ให้อูโหมคที่โลธใช้ไปแล้ว คิเลย์คือจุดอ่อนของโลธ เนโรเคยบอกว่าสังเกตจากเอทีที่นับเลขถอยหลังทุกครั้งทีโลธเริ่มใช้สกิล

หือ...เอทีนั่นหรอ พอดิบแบบนี้ลอเรนที่ก็เอียงคองงน เนโรรู้จากเอที แต่เอทีในตอนนี้กลับยังไม่รู้ ลอเรนที่คิดไปคิดมาก็เหมือนจะเข้าใจ อ้อ แสดงว่านี่เป็นส่วนเนื้อเรื่องซึ่งยังไม่ถึงช่วงที่เอทีจับจุดอ่อนของโลธได้สินะ

แล้วเนโรเคยพูดอะไรอีกน้า ลอเรนที่พยายามนึกให้เยอะที่สุดเท่าที่จะทำได้

'กลไกโหมคความสามารถของโลธ เป็นการดึงพลังเหนือขีดจำกัดของร่างกายออกมาชั่วคราวระยะเวลาหนึ่ง ด้วยรูปแบบการวอร์มอัปสลับคู่ความน้อยอย่างต่อเนื่อง ช่วงวอร์มอัปคือก่อนใช้สกิลที่เห็นเส้นแสงวิ่งไปมา ส่วนช่วงคู่ความคือคิเลย์หัววินาทีของโลธ จึงทำให้ไม่สามารถใช้ติดต่อกันได้'

'จังหวะการใช้สกิลของโลธ อาจเพราะความเคยชินของโลธ เนื่อง

ด้วยศิลปะหาวินาทีทุกครั้ง ทำให้ไม่ว่าจะเคลื่อนไหวเร็วหรือช้า จังหวะสุดท้ายจะลงตำแหน่งหาวินาทีเสมอ เหมือนกับการกำหนดทำนองของเพลง ทำให้การเคลื่อนไหวมีช่วงเวลาการตัดสินใจที่ตายตัว'

'เมื่อโลธใช้โหมด P ไปแล้ว จุดอ่อนหลังจากนั้นย่อมเป็นผลกำลังถ้าใช้ A ไปแล้ว จุดอ่อนของโลธคือความเร็ว ส่วนหากใช้ E ความแม่นยำจะกลายเป็นจุดอ่อน'

อ้ออ้อ! เข้าใจแล้ว! แบบนี้เอง จุดอ่อนของโลธ!

ไม่ได้สนใจว่าจะจัดการกับสกิลของโลธอย่างไร เพียงแค่รู้ว่าโลธใช้อะไร เพราะโลธจะใช้อีกไม่ได้เป็นเวลาหาวินาที!

พอคิดได้ดังนั้น ลอเรนก็เงยหน้าขึ้นมองโลธด้วยสีหน้ามุ่งมั่นอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

ในจังหวะนั้นเอง รอบตัวโลธมีเส้นแสงสีเหลืองวนรอบสลับด้วยเส้นแสงสีฟ้า คอนแทกต์เลนส์แสดงข้อมูลว่าโลธกำลังจะใช้ A.E.X หรือ สโลว์เคิร์ฟ ลูกที่สามารถเลี้ยวโค้งได้ในองศาไม่จำกัด

ลอเรนที่รีบกะพริบตาสองครั้งเพื่อให้คอนแทกต์เลนส์คำนวณวิถีโค้งทันที มันแสดงเส้นจำลองโฮโลแกรมขึ้นมา จากการคาดคะเน โลธกำลังเตรียมส่งลูกให้สองแปดที่รอรับอยู่ในแคนบูก

ลอเรนที่ไม่ลังเลอีกต่อไป เมื่อโลธยิงลูกออกมา ในจังหวะนั้น ลอเรนก็ถีบอิลีกทริกเจ็คสกีพุ่งทะยานเข้าไปทันที

เคร่งงง! ลอเรนที่ตีไม้กระแทกลูกเฮซในจังหวะที่เหมาะสมเจาะ ปัดลูกออกจากแนววิถี พุ่งไปทางเคลวินที่รับมาแบบงงๆ

"ช่วยเพรสซิงคุณโลธด้วยครับ!" ลอเรนที่ตะเบ็งเสียงกร้าว "ตอนนี้คุณโลธใช้โหมดความเร็วไม่ได้อีกหาวินาที!"

คำพูดของลอเรนทำให้ทุกคนต่างฉงน ท้อทั้งสนามต่างเฝ้ายามอยู่พักใหญ่ จากที่ไม่เคยมีใครใส่ใจว่าลอเรนที่อยู่ในสนาม จู่ๆ เขาก็กลายเป็นจุดสนใจภายในพริบตา

"อ้อ! โอเค!" แอชลีย์ขยับตาให้ลอเรนเป็นการรับคำสั่ง จากนั้น

ก็พยักหน้าให้พอล ทั้งสองพุ่งตัวเข้าไปสกัดโลธ์ทันที

เคลวินใช้ไม้เลี้ยบลูกเฆหลบสองแปดที่กำลังจะมาแย่ง จากนั้น
เคลวินก็ตีลูกสุดแรงส่งต่อให้คอลลิน

"ฮูฮูฮ่าวะฮ่าฮ่า" เมื่อตัวรับลูกด้วยไม้อย่างเหมาะเจาะ คอลลิน
คำรามสนั่น พร้อมแล่นอิลเล็กทริกเจ็คสกีประคองลูกด้วยไม้ด้วยความเร็ว
สูง สลัดหนีจากเพิร์ลและแปดที่ตามมาสกัดได้อย่างสิ้นเชิง

เคร้งงง!

ทว่าในจังหวะที่คอลลินตีลูกยิงใส่ประตูด้วยพลังกำลังมหาศาลและ
แม่นยำ ทรอยก็ถีบตัวพุ่งมาสกัดไว้ แม้ว่าสกัดไว้ได้ไม่ทั้งหมด แต่ก็ทำให้
วิถีของลูกเฆเบนออกและกำลังลดลง

ลูกาพุ่งออกมารับลูกเฆไว้ทันท่วงที ท่ามกลางเสียงโห่ร้องอย่าง
เสียดายจากผู้ชม

คิเลย์โหมค A ของโลธ์ครบแล้ว คราวนี้โลธ์จึงพุ่งหลบการเพรสซิง
จากเฆเลย์และพอล เคลื่อนที่ด้วยอิลเล็กทริกเจ็คสกีพร้อมเส้นสีเหลือง
เป็นประกาย

ลูกาส่งลูกให้โลธ์ เมื่อโลธ์รับลูกเฆเคลื่อนที่มายังแคนบูกอย่างไม่
รีรอ

แยแล้วสิ ลอเรนซ์ชักเริ่มหวั่น เมื่อใดที่โลธ์ครองลูก เมื่อนั้นโอกาส
ทำแต้มก็เป็นของ تیم โลธ์!

ลอเรนซ์รีบเปิดใช้ฟังก์ชันประมวลผลการเคลื่อนที่ของโลธ์
จากนั้นลอเรนซ์ก็พุ่งเข้าไปสกัด แต่ว่า...

"โอ้ยยย!"

ลอเรนซ์กะจังหวะพลาด ทำให้เขาชนกับโลธ์เต็มๆ ลอเรนซ์จึง
กระเด็นร่วงลงพื้นทันที

ปึก! เสียงสัญญาณนกหวีดดังขึ้น เป็นการบ่งบอกว่ามีการฟาวล์
เกิดขึ้น

"อ๊า" ลอเรนซ์เจ็บระบมไปทั้งตัว ต่างจากโลธ์ที่ไม่เป็นอะไรเลย

ถึงกระนั้นโล้ก็ร่อนนิเล็กทริกเจ็ตสกีลงมาคว้าลอเรนที่เป็นอะไรหรือเปล่า

"เออ...ผมสบายดีครับ" ลอเรนที่รีบขันตัวลุกขึ้นยืน

บอร์คอตโนมิติขึ้นแสดงว่าลอเรนที่เป็นฝ่ายทำพาวล์ ถึงแม้ว่าลอเรนที่จะเป็นฝ่ายเจ็บตัวก็ตาม ตามกติกา โล้จึงได้ลูกเปิดสนามจากจุดที่ทำพาวล์ ลอเรนที่ตั้งใจจะหนีไปขอโทษทุกคน ทั้งที่เขาพยายามจะช่วยแต่กลับยังทำให้แย่กว่าเดิม

"ทำดีแล้ว" แอชลีย์ยิ้มพรางคบไหล่เขา

เอ้? ทำดีแล้วหรือ ลอเรนที่ก้มหน้าลงแบบเศร้าๆ ทั้งที่เขาทำให้สถานการณ์แย่กว่าเดิมเนี่ยนะ เขาคอร์รัปติกผิดต่อทีมไม่ได้เลย

โล้ได้ยิงลูกเปิดเกมจากกลางสนาม เพื่อนร่วมทีมของลอเรนที่ต่างมายืนตั้งรับเป็นแนวกำแพง

ทว่า...แสงสีสว่างเจิดจ้าจนแทบตาบอดปรากฏ ลอเรนที่หรีดตาลึกน้อย จากนั้นก็พลันอิงตะลึงเมื่อคอนแทกต์เลนส์ขึ้นแสดงข้อมูลทันที

'ทริปเปอร์โหมค เมื่อใช้สกิลครบ 10 ครั้งจะถูกปลดล็อก

'P.P.P. สภาวะรัศมีดึงดูด, A.A.A. สภาวะความเร็วแสง, E.E.E.

สภาวะควบคุม'

นี่มัน...เลอสปอร์ตั้นหรือ?! พอดิคแบบนี้ลอเรนที่ก็ชักเริ่มเหงื่อตก โล้จะใช้อะไรกันแน่?

รัศมีดึงดูด? ความเร็วแสง? สภาวะควบคุม?

แสงสว่างหรือลงแปรเปลี่ยนเป็นสีฟ้า พร้อมกับลูกเซทที่หมุนตัวอยู่บนหัวไม้ตีที่แผ่รัศมีแสงเรืองรอง

นี่มัน...ลอเรนที่จำภาพนี้ได้แม่นสุดๆ การหมุนลูกด้วยท่าแบบนี้

E.E.E. โหมคที่ควบคุมลูกได้เหมือนสั่ง!

"แย่แล้วสิ มาใช้ลูกแบบนี้ในเวลานี้" แม้แต่แอชลีย์ก็แสดงท่าที่กังวล ผู้ชมทุกคนต่างแทบไม่ต้องลุ้นเลยว่า โล้ต้องทำแค่นี้สำเร็จแน่นอน

ในจังหวะนั้นเอง โล้โยนลูกขึ้นไป ทะยานเบี่ยงตัวขึ้น ตั้งท่าอย่าง

งคงาม เล็งยิงเป้าหมายไปยังประตู

คิดสิคิด...ลอเรนท์เด่นสมองอีกครั้ง จนฉุกคิดขึ้นมาได้ว่า เนโรก็เคยหยุดลูกนี้ของโลธนี่นา!

เอ...เนโรทำได้อย่างไรกันนะ

'มองเห็นจังหวะแล้ว โลธไม่ได้ควบคุมลูกสินะ แต่มันถูกเซตไว้ล่วงหน้าแล้วว่าจะไปทางไหน!'

ใช่แล้ว! มันถูกกำหนดทิศทางไว้แล้ว! ลอเรนท์รีบกะพริบตาสองครั้งทันที

เคร่งง! ในจังหวะที่ลูกถูกตีออกมา มันพุ่งด้วยรังสีเปล่งประกายไร้ที่ติ เบี่ยงหลบการสกัดของทุกคนราวกับมีชีวิต

ถ้าเขาเป็นโลธ...เขาจะยิงลูกไปทางไหน...

ถ้าเขาเป็นสมาชิกทีม...พวกเขาจะพุ่งมาสกัดทางไหน...

สองคำถามนี้...บังเกิดเป็นภาพวิธิจำลองแนวการพุ่งของลูก E.E.E. การเคาะทางของโลธประกอบกับการคาดการณ์ของสมาชิกทีมปรากฏขึ้นในคอนแทกต์เลนส์

ทิศทางการหลบ การกระดอนลูก การเลี้ยว การสลัด การหลบหลีก...ช่างเป็นการควบคุมลูกที่สมบูรณ์แบบ

แต่ว่า...ตรงนี้ไงที่ว่าง!

ลอเรนท์มองเห็นแล้ว ในจังหวะเดียวกับที่ลูกพุ่งมา เตรียมคัดเลี้ยวเข้าสู่ประตูในรัศมีบอดของเจร่าลด์ เขาก็ถีบอิลเล็กทริกเจ็ตสติพุ่งทะยานไปอย่างไม่คิดชีวิต ลอเรนท์กางแขนและไม้ออกไปสกัดกำลังเพื่อตัดวิถีของลูก E.E.E. ได้อย่างพอดิบพอดี

แม้จะไม่สมบูรณ์แบบ แต่วิถีของมันก็เปลี่ยนไปแล้ว ทำให้เจร่าลด์สามารถรับลูกยิงนี้ได้เหมือนบังเอิญ

"เฮ้ย! หนูน้อยหมายเลข 220 มันทำได้ไง!?"

"หยุด E.E.E. ของเอชได้ด้วย!"

เสียงผู้ชมคงฮือฮาไปทั่ว แม้แต่เพื่อนร่วมทีม เพื่อนฝั่งตรงข้าม รวม

ถึงโลธก็แสดงท่าทีตกตะลึงไม่แพ้กัน

"เฮ้! ฝากต่อด้วย!" นับเป็นครั้งแรกที่เราารู้สึกว่าลูกนี้ต้องมอบให้ลอเรนท์คนนี้

"ขอบคุณมากครับ!" ลอเรนท์ไม่มีเวลามาพะวักพะวนเรื่องไร้สาระแล้ว สมองของเขาคิดแต่ว่า จะทำให้ทุกคนผิคนหัวไม่ได้อีกต่อไป

ลอเรนท์หยิบกลเม็คเทคนิคทุกอย่างที่ร่ำเรียนจากคิวดอร์มาใช้การเบี่ยงตัวคล่องกลางอากาศในทุกสารทิศเพื่อหลบหลีก การถีบอิเล็กทรอนิกส์สลับขวาวๆ เพื่อเพิ่มอัตราเร็วขึ้น ลอเรนท์หันข้างย่อตัวลงเพื่อลดแรงต้านอากาศ เขาประคองลูกด้วยมืออย่างยากลำบากขณะเคลื่อนที่ด้วยความเร็วสูงไปยังแคนบูก

สองแผ่เข้ามาสกิด ลอเรนท์หมุนหลบอย่างหวุดหวิด หลบโค้งคล่องกว่าหัวอย่างอิเล็กทรอนิกส์เห็นเวหาโดยไม่ร่วงลงมา ท่ามกลางเสียงฮือฮาวาดเสียวของผู้ชมรอบโรงยิม

มันเป็นแรงเหวี่ยงหนีศูนย์กลาง! มันเป็นแรงเหวี่ยงหนีศูนย์กลาง มันเป็นแรงเหวี่ยงหนีศูนย์กลาง ลอเรนท์พยายามท่องในใจ

ในจังหวะเดียวกัน โลธก็ใช้โหมด A พุ่งเข้ามาด้วยความเร็วสูง ต่อด้วยโหมด P เพื่อคิกตัวมาสกิดหุคลอเรนท์

ลอเรนท์มองเห็นโลธที่กำลังพุ่งมาทางนี้แล้ว แต่ระยะของเขาก็กังไกลจากเขตยิงประตูเกินไป

ทว่าเขาไม่มีทางเลือกแล้ว! ถ้าไม่ยิงตอนนี้โลธก็จะมาขวางได้สำเร็จ

ลอเรนท์กะพริบตาสองครั้ง คอนแทคเลนส์คำนวณว่าโอกาสยิงสำเร็จคือ 0.01% เมื่อมีลูกคาอยู่ ลูกสามารถรับลูกได้จากทุกทาง หากไม่ใช้กำลังเข้าสู่ก็ไม่มีทางยิงได้เลย

แต่ลอเรนท์จำเป็นต้องยิง

เอาไงดีล่ะ...ลอเรนท์ครุ่นคิดในเสี้ยววินาที ในเมื่อลูกาจับได้ทุกตำแหน่ง งั้นก็ลองยิงซิคมูมเสาหลอกให้ดูเหมือนยิงออกแล้วกัน

"เหวออ!" ลอเรนท์ตกใจมากเมื่อเห็นโลธพุ่งเข้ามา เขาริบติไม้

เคาะลูกขึ้นสูง ถีบตัวหลุดออกจากอิลิกทริกเจ็ตสกีเพื่อหลบหลีกโลธ
 บัดนี้ลอเรนท์ลอยคว้างกลางอากาศโดยปราศจากสิ่งใดๆมารองรับ!
 คนทั้งสนามต่างมองไปปิดตาไปอย่างหวาดเสียว นี่มันอันตราย
 เกินไปแล้ว!

ลอเรนท์พยายามสะบัดความกลัวทิ้งไป เขาจ้องแขนเครียมเหวี่ยง
 สุดกำลัง คอนแทคเลนส์แสดงมุมมองการตีและการออกแรงโดยอัตโนมัติ
 เพื่อให้ลูกไปตรงตำแหน่งที่เล็งไว้พอดี

เคร็งงง! ลูกเอชถูกตีพุ่งไปยังประตู

ลูกาพุ่งตัวออกมาพยายามจะรับ ทว่ากลับชะงักไป เพราะมันยิ่ง
 ใกล้เคียงมาก ลูกาจึงคิดว่าไม่น่าจะเข้า ทว่า...

ครี๊ดดด...

มันพุ่งเสียดสีกับเสาเสียดังลั่น กว่าลูกาจะรู้ตัวก็ไม่ทันเสียแล้ว

ลูกเอชพุ่งเข้าไปในประตูอย่างสวยงาม!

เฮ้!!! เสียงเฮดังขึ้นสนั่นหวั่นไหวโดยพลัน

ปึก! สัญญาณนกหวีดดังบอกหมดเวลาทันที

ลอเรนท์ที่ลอยอยู่กลางอากาศได้แต่มองค้างอย่างแทบไม่อยากจะ

[9 : 8]

เขาชนะด้วยแต้มเก๋าต่อแปด ชะ...เขาทำสำเร็จแล้วหรือเนี่ย? นี่
 มันไม่ได้ฝันไปใช่ไหมเนี่ย!

เขา...ดีใจมากที่สุดใน จน...

"เหวอออ!" ลอเรนท์ลืมนึกไปแล้วว่าตัวเองกำลังลอยอยู่กลางอากาศ
 ตัวเปล่า เขาร่วงหล่นลงพื้นดังคุบ

"โอ้ย" ลอเรนท์รู้สึกเจ็บเหลือเกิน นี่เขาหล่นมากี่หนแล้ว คราว
 หลังไม่ขอเล่นอะไรอันตรายแบบนี้อีกแล้วนะ โชคดีที่ผู้ชมมิวแต่ตื่นเต้น
 กับผลการแข่งขันไม่ได้มาหัวเราะเยาะเย้ยอีโรติกอิลิกทริกเจ็ตสกีตอนจบ
 แบบลอเรนท์

"ทิมกับคันชนะหรือเนี่ย!" "นี่มัน...สามารถทำแต้มจากเอชได้ด้วย"

"หมายเลขสองร้อยยี่สิบเป็นใครกันแน่"

ลอเรนท์เจ็บระบมจนแทบไม่ได้ใส่ใจกับสภาพแวดล้อมรอบตัว เขาพยายามลุกขึ้นอย่างยากลำบาก จนกระทั่งเห็นว่า...เพื่อนร่วมทีมทุกคนกำลังยื่นล้อมเขาไว้

"ยินดีต้อนรับ...หมายเลขสิบสอง" แอชลีย์ยิ้มให้เขาพลางยื่นมือให้ และช่วยพยุงเขาลุกขึ้น

"หา?" แต่ลอเรนท์กลับงงง "หมายเลขสิบสอง? ผมหมายเลขสองร้อยยี่สิบนะครับ"

"นั่นไงครับ" พอลชี้ไปยังบอร์ดแสดงแรงก์หมายเลขที่อัปเดตตลอดเวลา

หา? นี่มันอะไรกัน!

แรงก์หมายเลข #220 ของเขา...ขยับเป็น #12 ตั้งแต่เมื่อไร!

นี่มัน...เกิดอะไรขึ้น!?

"ตอนนี้...นายไม่ใช่หมายเลขสองร้อยยี่สิบแล้วสินะ ยินดีด้วย นายสุกยอคจริงๆ" เจราล์คเอ่ยปากชมเขา

"ไม่นึกเลยว่าจะเก่งขนาดนี้นะครับ สมคำร่ำลือจริงๆ ครับ" พอลยิ้มให้

"แต่ฉันก็ยังไม่รับขอมนายหรอกระ" ทรอยพูดพลางสะบัดหน้าไปทางอื่น

"อเล็กทริกเจ็ตสกีแบบนั้น บ้าระห่ำได้ใจสุดๆ" แอชลีย์ขู่นิ้วให้

"สุดๆสุกยอคยอคยอค!" เพิร์ลมองลอเรนท์ด้วยแววตาเป็นประกาย

"แฟนคลับผู้คลั่งไคล้...ผู้เอาชนะได้...ไม่ธรรมดา" เชื้อซกับเชื้อยีนกอคคอมองเขาพลางยกยิ้มมุมปาก

"เอ่อ...ชนะแล้วหรอ" ส่วนคอลลินกลับสู่สภาพเป็นๆ แบบมีนๆ ตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้

"ลูกมันชนะเสา...เสาสั่นสะเทือน...ราวแผ่นดินไหว..." ลูกายังคง

จคอ้อยู่กับลูกยิงประชิดเสาไม่วางตา

ลอเรนที่ถึงกับทำตัวไม่ถูก นี่เขา...ทำได้ยังไงกัน เขาก็แทบไม่
อยากจะทำตัวเองเหมือนกันนะ

"คราวนี้คงได้เล่นแข่งระดับจักรวาลด้วยกันแล้วสินะ" แอชลีย์
บิดตัวไปมาเพื่อคลายความเครียด

"หา? อะไรนะครับ" ลอเรนที่เบิกตากว้าง

"อ้าว ไม่รู้หรือ" แอชลีย์หันไปมองคนอื่นที่ยกไหล่ตอบกลับมา
"ถึงบลูโซลาร์จะมีทีมตัวจริงแค่สิบเอ็ดคน แต่ว่าการแข่งระดับจักรวาล
ต้องมีสมาชิกทั้งหมดสิบสองคน และตอนนี้ยายอยู่อันดับสิบสองพอดี"

"เอ..." ลอเรนที่กะพริบตาปริบๆ และอุทานออกมาอย่างตกใจ
"เฮ!!!"

นี่มัน...เหลือเชื่อไปไหนเนี่ย!!

ระหว่างนั้นเอง ลอเรนที่ก็อดหันไปสบตาโลธไม่ได้ เขาสะดุ้ง
เล็กน้อย เพราะโลธเองก็กำลังมองเขานิ่งๆ เหมือนครุ่นคิดบางอย่าง

โลธมองสำรวจลอเรนที่อย่างถี่ถ้วน จนกระทั่งสายตาหยุดลงที่
ดวงตาของลอเรนที่ โลธขมวดคิ้วพลงจ้องอยู่เนิ่นนาน จากนั้นก็หรีดตาลง

บททดสอบที่ 36

การแข่งขันกีฬาระดับจักรวาล

เอ็กซ์ทรอเทอริริส VS คาวโลก
จัดขึ้นในวันเคว้า อนุกรมเดือน T_2
ณ สนามกีฬาอวกาศสหประชาชาติจักรวาล

นับตั้งแต่ที่ลอเรนซ์เลื่อนชั้นแรงก์หมายเลขสิบสอง เขาก็แทบ
ไม่ได้ดูอย่างสบายใจ เมื่อทางค่ายบลูโซลาร์ตัดสินใจเลือกนักกีฬาทั้งหมด
สิบสองคนจากลำดับล่าสุด ลอเรนซ์จึงต้องฝึกซ้อมแข่งกับเหล่านักกีฬา
ตัวจริงที่แสนจะเก่งกาจ โดยมีโค้ชระดับมืออาชีพมาอบรมอย่างเคร่งครัด
แน่นอนว่า ลอเรนซ์ซึ่งห่วยร้างท้าย ทั้งโคนคุ โคนเทศน์ โคนค่า
ชนิดที่ว่าความเครียดกินกบาลได้เข้าไปนั่งต่อนัก เพราะนอกจากความ
สามารถด้านขับซิวเล็กทริกเจ็ตสกี (ซึ่งก็เคยทำตัวเตอร์อัจฉริยะของเอที
กุมขมับมาแล้ว) เรื่องความสามารถด้านการกีฬา ลอเรนซ์ไม่เอาอ่าวเลย
แม้แต่เน้อย

ถึงกระนั้นลอเรนซ์ก็อดประทับใจเหล่าเพื่อนร่วมทีมไม่ได้ ทั้งที่รู้
ว่าเขาไม่เก่ง เขาไม่ดีพอ แต่ทุกคนโดยเฉพาะแอสเลย์ก็พยายามให้ความ
ช่วยเหลือหรือสอนเทคนิคต่างๆ อย่างเต็มที่ จนบัดนี้ผ่านไปเพียงไม่กี่วัน
จากหนุ่มน้อยชาวไร่ผู้ไร้ความสามารถด้านการกีฬา ก็กลายเป็นหนุ่มน้อย
ชาวไร่ที่พอจะเล่นกีฬาได้บ้าง

ฉะนั้นเหตุผลเดียวที่บลูโซลาร์เลือกเก็บลอเรนทไวน์ในทีมตัวจริงก็ เพราะความสามารถด้านการจับข้ออิเล็กทรอนิกส์แบบที่ไม่มีใครในทีม สามารถทำได้ นับว่าสมกับที่เอทีคาดการณ์ไว้จริง ๆ

นอกจากฝึกฝนกีฬาแล้ว ลอเรนทยังมีหน้าที่ช่วยสอนอิเล็กทรอนิกส์ให้เพื่อนร่วมทีมทุกคน นั้นยังทำให้ลอเรนทอครู้สึกหม่นหมองไม่ได้ เขาร่ำเรียนโดยตรงจากวิศวกรอัจฉริยะแท้ๆ แต่กลับใช้เวลาตั้งนานกว่าจะขึ้นแท่นแข่ง แต่นั่นก็แลกมาด้วยความก้าวหน้าของเขาตอนนี้แหละ... ปลาญ พุดมวัญ ชั่วๆ แป๊บนิดเดียวก็ขึ้นแท่นแข่งแล้วว่าเขาเสียอีก ฮือ...

เนื่องจากลอเรนทเป็นนักกีฬาตัวสำรอง อีกทั้งโค้ชเองก็เลิกหวังกับเขาไปนานแล้ว เขาจึงไม่จำเป็นต้องฝึกหัดเท่าตัวจริง จึงมีเวลานั่งวิเคราะห์ข้อมูลของนักกีฬาแต่ละคน

เขาคาดว่าเอทีคงจะได้ข้อมูลทุกอย่างครบถ้วนตามที่ต้องการแล้วละมัง

ผู้รักษาประตู ลูกา มีความสามารถด้านความแม่นยำในการรับลูก 99.99% แต่จุดอ่อนอยู่ที่พลังกำลัง หากยิงลูกแรง โอกาสรับได้จะเหลือเพียง 60% บวกกับถ้ายิงลูกประชิดมุม ประตูเสา หรือลูกหลอกล่อแบบที่ลูกาคาดเดาไม่ได้ โอกาสจะรับได้เหลือเพียง 40%

รองเซซ คอลลิน ท้าไมคอลลินถึงได้เป็นมือวางอันดับสอง ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องของการเล่นหลังอะครีนาลีนล้วนๆ นับว่าเหลือเชื่อมากที่ทำให้คนคนหนึ่งมีความสามารถเปลี่ยนไปราวกับพลิกฝ่ามือ

เซนเตอร์ ทรอย มีความสามารถด้านการกระโดดและเคลื่อนไหว ทว่าการใช้อิเล็กทรอนิกส์เป็นตัวจำกัดความสามารถของทรอยมากถึง 64.22% ภายหลังจากที่รู้เทคนิคการใช้อิเล็กทรอนิกส์ ทรอยก็สามารถถีบตัวกระโดดแยกกับแผ่นอิเล็กทรอนิกส์ได้ แถมยังดีลกลับมาเล่นต่อได้เหมือนเดิม กลายเป็นเพิ่มขีดความสามารถมากขึ้น 48.99% แต่ก็ยังไม่จึกว่าเต็ม 100% เหมือนปกติ

สไตรเกอร์ แชซ และ เซธ ความสามารถในการเล่นแบบคู่อิ

ราวกับอ่านใจเหมือนจะรู้ซึ่งจุดอ่อน ลอเรนที่แทบมองไม่เห็นเลยว่าสองแผ่นนี้มีช่องโหว่อะไร โชคดีที่มีวันหนึ่งเจราล์ดสั่งอาหารมาผัด เนื่องจากสองแผ่นเป็นลูกคุณหนูคนรวย อาหารที่ทั้งสองกินจึงไม่ธรรมดา เจราล์ดถึงขั้นต้องสั่งสเต็กเนื้อโคขุนมาให้ทั้งสอง ในขณะที่คนอื่นกินแค่ข้าวไก่ทอดคนละกล่อง แต่เจราล์ดลืมนึกไปว่าต้องสั่งแบบมีเคียมแวร์สำหรับแผ่นคนน้อย ซึ่งร้านดันทำมาให้แบบสุกหรือเวลล์คั้นทั้งสองจาน วันนั้นเชิธจึงหงุดหงิดทั้งวัน การซ้อมเล่นของเชิธกับเชิธจึงไปกันคนละทิศคนละทาง จนถูกโค้ชสั่งนั่งข้างสนามเพื่อสงบสติอารมณ์ นั่นทำให้ลอเรนที่รู้ว่า แผ่นสองคนนี้จะเล่นเข้าหากันได้คึกคักเมื่ออารมณ์อยู่ในระดับคงที่และจูนเข้าหากันได้เท่านั้น

มิดฟิลเดอร์ พอล ผู้ที่มีคุณสมบัติปรับสภาพการเล่นได้ทุกที่ทุกเวลาเป็นอย่างดี ลอเรนก็เห็นว่าพอลถนัดการเล่นทุกรูปแบบ ไม่ยกย่องว่ามีแบบที่ไม่ถนัดด้วย แต่พอได้สนิทกับพอลมากขึ้น ซึ่งพอลก็เป็นมิตรพอสมควร จึงเล่าให้เขาฟังว่าตัวเองเกลียดการเล่นกีฬาตอนกลางคืน เพราะแสงไฟจากสปอตไลท์ที่ส่องสนามทำให้สายตาปวดแสบปวดร้อนกลางใจ

ดีเฟนเดอร์ เคลวิน มีความสามารถเรื่องพลังกำลังเป็นหลัก จนบัดนี้ลอเรนก็ยังไม่รู้ว่าขีดจำกัดสูงสุดของเคลวินคือแค่ไหน แต่จากที่สังเกตบ่อยๆ คอนแทกต์เลนส์ก็ได้แสดงการวิเคราะห์ออกมา ยิ่งเคลวินลงสนามนานเท่าไร พลังกำลังเขาก็จะอ่อนลงเรื่อยๆ แม้จะเห็นไม่ชัดมาก แต่ก็บ่งบอกได้ว่าความเหนื่อยล้าส่งผลต่อพลังกำลังของเขา

กับตัน แอชลีย์ ผู้นำทีมที่แสนสมบูรณ์ ทั้งยังมีความสามารถด้านการเล่นความเร็วได้ดียิ่งได้รับเทคนิคการใช้โอเลกทริกเจตสิกจากลอเรนที่ แอชลีย์ก็แทบจะใช้อโอเลกทริกเจตสิกด้วยความเร็วเหลือเชื่อราวกับโหมค A ของไลต์เลิฟทีเดียว ลอเรนที่ไม่แน่ใจเรื่องจุดอ่อนของแอชลีย์ แต่คอนแทกต์เลนส์ได้ทำการวิเคราะห์ว่า ไม่ใช่แค่แอชลีย์สร้างขวัญกำลังใจให้ทีมอย่างเดียว แต่ความเชื่อใจจากเพื่อนร่วมทีมก็สำคัญต่อเขามากเช่นกัน แอชลีย์เองก็เคยเล่าให้ฟังว่า ทราบไคที่เพื่อนร่วมทีมยังสู้ต่อ เขาก็

ไม่มีทางยอมแพ้

ส่วนคนสุดท้าย โลธ จุดอ่อนของโลธบัดนี้ชัดแจ้งประจักษ์แล้ว คือ คีเลย์ห์วินาที ลอเรนทોકนิกสงสัยไม่ได้จริงๆ เมื่อเอที่รู้ข้อมูลนี้แล้วจะเป็นอย่างไรนะ

เนื่องจากวันนี้เป็นวันสุดท้ายของการฝึกซ้อมแล้วจึงเลิกเร็วกว่า
ปกติ ทีมนักกีฬาทุกคนพากันไปอาบน้ำแต่งตัว เห็นว่าทางศูนย์บลูโซลาร์
จะมีจัดงานเลี้ยงส่งท้าย เพราะในวันรุ่งขึ้น ทีมตัวจริงทั้งหมดจะต้อง
เดินทางไปยังสนามแข่งกีฬาอากาศ โดยทางเอ็กซ์ทรอเทอริสจะส่งยาน
มารับในตอนเช้า

"เฮ้อ..."

ในขณะที่ทุกคนไปทำธุระส่วนตัว ลอเรนทซึ่งจัดการตัวเองเสร็จ
ก่อนใครเพื่อนก็ออกมานั่งกอดเข่าอยู่ข้างสนามกลางแจ้ง มองดูดวงอาทิตย์
ตกดินอย่างเหม่อลอย

เขาได้เห็นความสนุก เห็นแรงใจ เห็นความพยายาม เห็นความรัก
สามัคคีของเหล่าทีมนักกีฬาจนอดรู้สึกชื่นชมไม่ได้ อีกทั้งนี่ยังเป็นครั้งแรก
ที่เขาเหมือนได้เพื่อนผู้ชายที่พอจะสนิทกันบ้าง ที่ผ่านมาในโลกเกมลอเรนท
ก็อยู่คนเดียว ในเกมไอคอลลอะคาเดมีก็อยู่กับเนโรซึ่งไม่รู้ว่าเป็นหญิงหรือ
ชาย เขาไม่เคยอยู่เป็นกลุ่มใหญ่มาก่อน ไม่เคยมีเพื่อนมากมายขนาดนี้

พอนึกถึงคำว่า 'เพื่อน' ลอเรนทก็ถอนหายใจหนัก ซุกใบหน้าลง
กับเข่าอย่างห่อหุ้ม ทั้งที่เขาอดสงสัยได้ไปแข่งระดับจักรวาล และการกิจของ
เกมกำลังจะสำเร็จแท้ว แต่กลับไม่สบายใจเลย

ตอนนี้เอทีคงจะเตรียมความพร้อมทุกอย่างครบครัน สำหรับ
ภารกิจครั้งนี้ ถ้าฟังแค่ข้อมูลที่ได้จากเขาคงทำให้คนอัจฉริยะอย่างเอที
ชนะได้สบายๆ

"เฮ้อออ" ยิ่งคิดก็ยิ่งแย่ ลอเรนทพ่นลมหายใจอีกรอบ

เขาไม่เคยรู้สึกรังเกียจตัวเองมากมายขนาดนี้มาก่อน ถึงแม้ว่าเอทีจะ

ถึงขอถึงบังคับให้เขาทำหน้าที่แบบนี้โดยที่ไม่มีสิทธิ์โต้แย้งก็ตาม

...ความสามารถของไลธที่ทุกคนให้ความเชื่อมั่น รอยยิ้มและขวัญกำลังใจของแอสเลย์ ความไม่ย่อท้อแม้จนกลายเป็นความสuckyของคอลลิน ความมุ่งมั่นในการรับลูกของลูคา ความพยายามไม่สิ้นสุดต่ออิเล็กทรอนิกส์เทคสติกของทรอย การเล่นคู่ออ้านน่าทิ้งของแซ็ซกับเช็ต พละกำลังสuckyของเคลวิน การปรับตัวมากประสบการณ์ของพอล อีกทั้งยังมีเฟิร์ล และเจราร์ดที่ทุ่มเทกับการฝึกซ้อมเต็มที่

เขากำลังจะทำลายมัน...ความหวังที่ผู้คนทั้งโลกฝากฝังไว้กับกลุ่มคนเหล่านี้

ทำลายความเชื่อมั่นต่อชัยชนะของพวกเขา

ลอเรนท์หลับตา กำมือแน่น เขา...กำลังจะทำร้ายทุกคน

ทั้งที่เพื่อนๆ เหล่านี้ก็คิกับเขามาก แต่ในขณะที่เดียวกันเขาก็ช่วยเหลือเขาไว้หลายอย่าง ลอเรนท์ไม่เคยรู้สึกลำบากใจแบบนี้เลย เขาไม่ยอกหักหลังใครทั้งสองฝ่าย ทำไมกันนะ เขากลายเป็นคนกลางระหว่างสองทีมนี้ตั้งแต่เมื่อไร

ราวกับว่า...ใครจะแพ้หรือชนะ เขาคือผู้ตัดสินชี้ชะตาอย่างไรอย่างนั้น

ลอเรนท์ยกมือกุมหน้าปลาถถอนหายใจอีกระลอก ไม่ว่าจะเลือกทางไหนเขาก็ทุกขใจทั้งนั้น

หากปล่อยไว้ ต่อไป...ทีมของไลธก็จะแพ้

หากยอมบอกความจริง...เขาก็ทรยศเอที

"ฮือออ แยกที่สุดเลย!" ลอเรนท์ตะเบ็งเสียงระบายความอัดอั้นตันใจ เขาคิดไม่ออกแล้วว่าควรจะทำอย่างไร ใครกันช่างคิดเนื้อเรื่องภารกิจให้เขาลำบากใจขนาดนี้

"อ้าว ลอเรนท์! มานั่งทำอะไรอยู่ตรงนี้" จู๋ แอสเลย์ก็ตะโกนเรียกเขา เพื่อนร่วมทีมทุกคนก็กำลังโบกมือให้

"ไปกันได้แล้วละ!" เจราร์ดยืมให้ ส่วนมือหอบสัสมภาระมากมาย

"คะ...ครับ" ลอเรนท์ลุกขึ้น เดินตามพวกเขาไป แต่พลันหยุดชะงัก
เมื่อเห็นโลธจ้องมาทางนี้

"เอ่อ..." ลอเรนท์ถึงกับกลืนไม่เข้าคายไม่ออก ทำให้เพื่อนร่วมทีม
หลายคนหยุดเดิน หันมามองหน้าเขาสลับกับโลธอยู่พักใหญ่ จนกระทั่ง
โลธหันหน้าไปทางอื่นแล้วเดินจากไป

ลอเรนท์ถอนหายใจเฮือกใหญ่ ไม่รู้ว่าทำไมถึงรู้สึกโล่งใจชอบกล

"เฮ้...พวกนายสองคนมีซัมคิงกันหรือ" แซ่ชกับเซียเจ้าเก่ามา
กอดคอแซวเขาอีกแล้ว

"เหวอออ!? ซัมคิงอะไรกันครับ" ลอเรนท์รีบส่ายหน้าทันที ทำให้
ทั้งสองยิ่งหัวเราะชอบใจ

"พวกนายหยุดแกล้งลอเรนท์ได้แล้ว" แอชลีย์หันมาคำหนีสองแปด
ทำให้ทั้งสองยิ้มยิวน

"แหม กับคัน เพราะยังโสดอยู่เลยอิจฉาหรือครับบ" สองแปด
หยอกล้อพรางผิวปากไปด้วย

"หา?...พูดแบบนี้มันทบกระนะ ไอ้แปดเสบ" ทรอยหันไปบ่นด้วย
สีหน้าบูดบึ้ง

"กระทบครับทรอย" พอลยิ้มเจื่อนๆ

"นั่นสินะ...ในบรรดาพวกเราที่ยังไม่เคยมีใครมีแฟนเลยนี่นา"
เจราล์ดว่าพลงแสดงสีหน้าครุ่นคิด ก่อนจะหันไปคำหนิเฟิร์ลต่อ "โอ้...
เฟิร์ล หยุดกินได้แล้ว เคี้ยวก็กินข้าวไม่ลงหรือ"

"เฮ้อเฮ้อเฮ้ออิวอิวอ้ออ้อ" เฟิร์ลแย้งทั้งที่ขนมยังเต็มปาก

"หวา!" คอลลินเดินไม่ระวัง สะดุดล้มจนเสื้อเอวเอนโคลน ทั้งที่
เพิ่งอาบน้ำมาแท้ๆ

"พระอาทิตย์ตก...หล่นใส่แม่น้ำ...ไหลลงอ่าวทะเล...กระทบหาด
ทราย" ลูกาเหม่อมองดวงอาทิตย์พลงพูดกับตัวเอง

"เพราะแบบนี้ถึงหาแฟนไม่ได้สักคน..." เสียงดังมาจากเคลวินซึ่ง
นานๆ จะพูดที นับเป็นครั้งแรกที่ลอเรนท์ได้ฟังเคลวินพูดยาวขนาดนี้

ทางค่ายบลูโซลาร์จัดงานเลี้ยงในห้องโถงของค่าย มีผู้ร่วมงานซึ่งเป็นทีมนักกีฬาทั้งหมดสองร้อยยี่สิบคนรวมทั้งโค้ชและเจ้าหน้าที่ทั้งหลายมาก่อนข้างคริกครั้น แต่ละคนส่งเสียงดัง วิววาย เล่นกันสนุกสนานตามประสาผู้ชาย

แต่พออยู่ในงานแล้ว พวกทีมตัวจริงก็แยกย้ายไปรวมอยู่กับเพื่อนโรงเรียนเดียวกันในทีมตัวสำรอง ทำให้ลอเรนที่ต้องอยู่คนเดียว เพราะนอกจากทีมตัวจริงก็ไม่มีใครรู้จักใครในงาน ถึงกระนั้นอาหารก็อร่อยดีแม้จะไม่มีเห็ดก็ตาม

"เฮ้อออ" หลังจากกินจนอิ่มแล้ว ลอเรนก็ลอบออกมายืนค้ำนอกคนเดียว ตอนนี้มีคั่วแล้ว บรรยากาศยามราตรีของบลูโซลาร์ไม่เลวเลย เนื่องจากค่ายบลูโซลาร์ตั้งอยู่บริเวณเชิงเขาใกล้กับเขตป่า อากาศก็สะอาดสดชื่น ท้องฟ้าก็โปร่งดาวพราวระยับ ลอเรนที่สูดหายใจเข้าลึกๆ พยายามลืมเรื่องที่ไม่สบายใจทั้งหมด

ลอเรนที่เงี่ยหูฟังเสียงแมลง มองพวกมันบินว่อนเล่นโคมไฟอย่างเพลิดเพลิน ไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามีใครบางคนมายืนข้างๆ กว่าจจะรู้ตัวก็เล่นเอาสะดุ้งเฮือก

"เหวอออ!" ลอเรนที่ตกใจจนผงะหงายหลัง แต่คนคนนั้นเอื้อมมือมากกว่าแขนเขาไว้ทัน

"เอ่อ...ขอโทษครับ คุณโลธ" ลอเรนที่รีบกำหัวขอโทษขอโพยอย่างลนลาน

โลธยังคงมองเขาค้วยสีหน้านิ่งๆ แต่ไม่ยอมปล่อยมือจากแขนลอเรนที่สั๊กๆ ทำให้เขาได้แต่อึกอัก

"เอ่อ...คือว่า..." ลอเรนที่พยายามจะบอกให้โลธปล่อยเพราะเขาไม่เป็นอะไรแล้ว ทว่าโลธกลับหันหลังก้าวเดินพร้อมทั้งลากเขาไปด้วย

"เหวอ!" ลอเรนที่ตื่นตะลึง "เคียวสิครับ คุณโลธ!"

โลธไม่ฟังการทักท้วงของลอเรนได้เลยแม้แต่น้อย กลับพาเขาออกมาด้านนอกโคมในที่ห่างจากผู้คน ห่างจากเสียงอึกทักทั้งปวง

"เหวอ! คุณโลธจะพาผมไปไหนครับ?!" ลอเรนท์ถามอย่าง
ตระหนกตกใจ

โลธหยุดชะงัก หันกลับมาจ้องหน้าลอเรนท์ด้วยสีหน้าขึงขัง

"เอ่อ...คุณโลธ?" ลอเรนท์เอียงคอสงสัย จนกระทั่ง...

"เย้ยยย!" ลอเรนท์ร้องอุทาน

โลธค้นลอเรนท์เข้าชิดผนัง จ้องหน้าเขาด้วยสายตาคู่ค้น ทำให้
ลอเรนท์เบิกตาโพลง

"เหวออออ!" ลอเรนท์พยายามมุดตัวหนีด้วยสัญชาตญาณ โลธจึง
ใช้มืออีกข้างยันผนังไว้ ทำให้ลอเรนท์ถูกกักขัง หนีไปไหนไม่ได้

"คะ...คุณโลธ?!" ลอเรนท์ตกใจจนพูดไม่ออก ดวงตาเบิกโต สั่นระริก

โลธยังคงจ้องตาเขาเขม็งไม่ละวาง ขมวดคิ้วอย่างคร่ำเคร่ง จาก
นั้นก็ยื่นใบหน้าเข้ามาสำรวจใกล้ๆ

ลอเรนท์รู้สึกกระอักกระอ่วน จึงหันหน้าหนีไปอีกทาง ทว่าโลธกลับ
จับคางให้เขาหันกลับมา

เมื่อลอเรนท์ซอกจนทำอะไรไม่ถูก ตาเบิกกว้าง ใบหน้าของโลธอยู่
ห่างจากเขาไม่ถึงคืบ สายตายุคอยู่ที่ดวงตาของเขา

"เอ่อ...คะ...คุณโลธครับ"

ก่อนที่ลอเรนท์จะได้พูดอะไรออกไป...

เคร่งง! มีเสียงของหล่นดังซัดจิ้งหะ ทำให้ลอเรนท์สะดุ้งตกใจ
ทั้งเขาและโลธหันไปมองต้นเสียงทันควัน

บัดนี้เหล่าเพื่อนร่วมทีมตัวจริงมาที่นี้ตั้งแต่ตอนไหนไม่รู้ พวกเขา
ทั้งหลายกำลังยืนอ้าปากค้างตาไม่กะพริบ เจราร์ดที่อุตสาห์ถือจานอาหาร
มาเพื่อก็ผล่อท่าหล่นแตก ส่วนคอลลิน พอล ลูคา เฟอร์ล เกลวิน กำลัง
จ้องมองลอเรนท์และโลธด้วยท่าที่ตกตะลึง ถึงกับพูดไม่ออกไปเลยทีเดียว

"เอ่อ...คือ...พะ...พวกนาย!" แอชลีย์ยืนคาโตะ พูดคึกๆ ซัดๆ แต่
นั้นยังไม่เท่าทรอยที่ซ็อกแข็งเป็นหินจนขยับไม่ได้ไปแล้ว

แต่ผู้ที่เห็นว่ามีอะไรแปลกใหม่อะไรคงเป็นเช็ชกับเชื่อ สองแฝด

ฉิวปากเคาะลิ้นอย่างถูกใจ ก่อนจะหันไปกอดคอคนอื่น ๆ

"บางที พวกเราอาจจะรบกวนเวลาส่วนตัวของคู่รักข่าวใหม่ปลามัน" เชื้อมองลอเรนที่สลับกับมองโลธอย่างยียวน

"โทษทีนะ เห็นพวกนายหายจากงานเลยเป็นห่วง เชิญต่อกันตามสบาย ไม่กวนแล้ว" แซ่ซิ้มมุมปากอย่างมีนัยแอบแฝง

"หา?! หา?!" ลอเรนที่ชะงักงัน ไม่เข้าใจว่าสองคนนี้พูดอะไร แต่สองแฝดเพียงขยิบตาให้เขา พลังลากทรอยกับแอสเลย์ที่สติหลุดจากไป ส่วนคนอื่น ๆ ก็เดินตามไปอย่างเลื่อนลอย

บัดนี้ทุกคนจากไปแล้ว เหลือเพียงเขากับโลธซึ่งยังอยู่ในสภาพเดิม ลอเรนที่ได้ยินเสียงโลธถอนหายใจก่อนเจ้าตัวจะผล่ออกจากเขามองเขาค้วยสายตาประหลาด จากนั้นก็ทำท่าจะเดินตามเพื่อนร่วมทีมคนอื่น ๆ ไป

แต่เมื่อเห็นลอเรนที่ยังคงซอกค้ำง โลธก็หยุดฝีเท้า หันกลับมายืนรอ ทำให้ลอเรนที่ได้สติ รีบก้าวเดินตามโลธไปทันที

"ครับๆ ขอโทษครับ"

จากนั้นโลธก็ไม่มีท่าทีประหลาดใดๆ อีก แต่นั่นทำให้ลอเรนที่ชักเริ่มสังหรณ์ใจไม่ดี แต่ก็คิดอะไรไม่ออกจริงๆ

ในที่สุดวันแข่งขันจริงก็มาถึง ตลอดทั้งคืนลอเรนที่ทั้งคืนเค้นทั้ง

กระวนกระวายจนแทบนอนไม่หลับ กว่าจะหลับก็ไม่รู้ยามไหน รู้สึกตัวอีกทีก็ถูกเจ้าหน้าที่ปลุกให้เตรียมตัวแต่รุ่งสาง เมื่อเสร็จสิ้นก็มีรถมารับ

ลอเรนที่นั่งไปหลับไปอย่างไม่ค่อยรู้เรื่องรู้ราวเท่าไร จนกระทั่งถึงสถานีโอวกาสเขาก็สะดุ้งตื่น เพราะสถานีโอวกาสนี้เต็มไปด้วยผู้คนมากมาย ซึ่งมายืนรอส่งพวกเขาไปแข่งระดับจักรวาล อีกทั้งยังมีสื่อมวลชนมากมายมาทำข่าวอีกต่างหาก

"โห!!!" ลอเรนที่มองไปรอบๆ อย่างอึ้งๆ ไม่นึกฝันว่าพวกเขาจะเป็นคนดังระดับโลกถึงเพียงนี้

ลอเรนที่เดินคิดสอยห้อยตึงเหล่านักกีฬาทุกคนเข้าไปยังโถงสะพาน เชื่อมอาคารสถานีอวกาศ หลายคนก็เดินเฉยๆ บางคนก็โบกมือให้เหล่า แฟนๆ เป็นระยะ จนกระทั่งเข้ามายังตัวอาคาร เมื่อประตูปิด ทุกอย่างก็ เงียบลง

ลอเรนที่มองไปรอบๆ อย่างสนใจสนอกสนใจ ความจริงเขาอาจจะรู้สึก ตื่นเต้นกว่านี้เพราะที่นี้คือล้งการไม่น้อย แต่จากการอยู่ดาวของเอทีมาสัก ระยะ เขาจึงรู้สึกว่ที่นี้ดูธรรมดาไปเลย

"ยินดีต้อนรับ ทีมนักกีฬาจากดาวเคราะห์โลก ทุกท่านเชิญทางนี้"

ทุกคนพร้อมใจกันหลีกทางให้มนุษย์ต่างดาว...เอ่อ...เจ้าหน้าที่ของ ฝ่ายสหประชาชาติจักรวาลซึ่งมากันราวสิบคน สวมเครื่องแบบพนักงาน สหประชาชาติเต็มยศ เอกลักษณะที่เหมือนกันคือแว่นสีชา เจ้าหน้าที่มาถึง ก่อนเวลาเพื่อรอรับพวกเขาไปยังสนามกีฬาอวกาศจักรวาลที่อยู่ห่างไปอีก หลายปีแสง

"ส่วนทีมนักกีฬาสำรอง ครูฝึกสอน ผู้อำนวยการบลูโซลาร์ ตัวแทน สื่อมวลชน และบุคลากรที่ได้รับอนุญาตจากทางเรา เชิญทางนี้"

สำหรับคณะเดินทางกลุ่มอื่นที่ไม่ใช่ทีมนักกีฬาตัวจริงถูกแยกไป อีกทาง เอ็กซ์เทรอเตอร์ริสให้สิทธิพิเศษแก่ประชาชนชาวโลกจำนวน หนึ่งพันที่นั่งสำหรับเข้าร่วมการแข่งขันจริงฟรีในสนาม ทางโลกจึงส่ง รายชื่อเฉพาะบุคคลสำคัญและนักกีฬาที่ได้รับคัดเลือกทั้งหมดไปเข้าร่วม

ส่วนทีมตัวจริงทั้งสิบสองคนรวมทั้งลอเรนที่ถูกพาขึ้นยานอวกาศ คนละลำ รูปทรงของยานลำนี้คล้ายกับที่เอทีเรียกว่าสปีกแอร์ แต่มีขนาดใหญ่กว่ามาก

พวกเขาขึ้นไปยังห้องโดยสาร มีที่นั่งรายล้อมเสร็จสรรพ อีกทั้งมี สิ่งอำนวยความสะดวกและความบันเทิงให้บริการเพียบพร้อม

ทีแรกลอเรนที่คิดว่าเพื่อนร่วมทีมคงต้องเครียดกับการแข่งมากจน ไม่เป็นอันทำอะไร แต่เปล่าเลย ทันทีที่ขึ้นมาบนยานลำนี้ เหล่าหนุ่ม นักกีฬาทั้งหลายต่างมีท่าทีดีใจลัลล้าราวกับบ้านนอกขึ้นอวกาศจริงๆ

"น้ำมันทีวีโฮโลแกรมสามมิติ!" แอชลีย์ตื่นเต้นสุดๆ ขณะกรีโมตลูกบอลฉายเปลี่ยนช่องอย่างสนุกสนาน ซึ่งเคลวินกับคอลลิ่งก็แะมานั่งดูอย่างสนใจ

"เค้าหิวหิว ไม่เห็นมีอะไรให้กินกินกิน นี่มันกินไม่ได้ได้" เฟอร์ลองแะเมื่อเห็นแผ่นแก้วคิซัทลรูปอาหาร ทำให้ลอเรนที่ผู้มีประสบการณ์จากการใช้งานต้องไปสาธิตวิธีปรุงด้วยไมโครอ็อปให้มันแดงออกมาเป็นอาหารจริงๆ

"โห!" ทุกคนต่างตาโตตะลึง ทดลองใช้ไมโครอ็อปกันยกใหญ่ โดยเฉพาะสองแผ่นที่ทำเอามันจนแผ่นคิซัทลหมดเกลี้ยง มีแต่อาหารเคลื่อนไหวเต็มโต๊ะจนวางไม่พอ

"ทำออกมาเยอะขนาดนี้ จะกินกันหมดมั๊ยละเนี่ย" เจราล์ดพูดพลางถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย

"โห่น้ำมันจมน?" ทรอยขมวดคิ้วมุ่น ขณะจุ่มหยคน้ำเปล่าที่ลอยกลางอากาศ

"ลอยต่างหากครับทรอย" พอลได้แต่ยิ้มแห้งๆ ขณะลองกดน้ำเปล่าออกมาลอยเพิ่มอีกหยด

"สวีสดี...สบายดี...มีความสุข" ลูคานิ่งจ้องสัคว์เลี้ยงคิซัทล พุดคุยกับมันด้วยน้ำเสียงเนิบนาบ แต่สัคว์เลี้ยงคิซัทลไม่สามารถประมวลผลคำพูดของลูคาได้ มันจึงตอบกลับมาว่า

"ขออภัย สวีสดี...สบายดี...มีความสุข รูปประโยคขัดแย้ง กรุณาลองใหม่อีกครั้ง"

ลอเรนที่มองเพื่อนร่วมทีมพลางยิ้มน้อยๆ ทุกคนมีความสุขด้วยกันเลย เขาคิดเพลินๆ พลางนั่งโยกตัวไปมา สักพักก็ดันไปสบสายตากับไลธที่นั่นนั่งมองเขาตลอดเวลาจนลอเรนที่รู้สึกกระอักกระอ่วน รีบหันหนีไปทางอื่น

'บัดนี้' ยานลำเลียงพิเศษหมายเลข 5-3481-8905 ได้ถึงที่หมาย สนามกีฬาอวกาศสหประชาชาติจักรวาลแล้ว'

ลอเรนที่สะดุ้งเล็กน้อย เอ๋? ถึงแล้วหรือ รู้สึกว่ายังนั่งพักไม่ถึง
สิบนาทีเลย

"โหยย! ถึงแล้วหรือ ยังไม่ทันสนุกเลย" หลายคนส่งเสียงบ่น
อุบอิบ

จากนั้นเจ้าหน้าที่ของทางสหประชาชาติจักรวาลก็เชิญพวกเขาลง
จากยานอวกาศลำนี้ เหล่าทีมตัวจริงทั้งหลายเดินเรียงคิวออกไปตาม
หมายเลข โล้คนแรก ค่อยๆ คอลลิน แอชลีย์ ทรอย ลูคา แซ็ซ เซ็ธ
เคลวิน พอล เฟอร์ล เจราร์ด และลอเรนที่เป็นคนสุดท้าย

เฮ้! เฮ้! เฮ้!

ยังไม่ทันไปถึงสนาม ลอเรนก็ได้ยินเสียงเฮคังสนั่น พวกเขาถูก
พามายังแท่นใต้สนามเตรียมเปิดตัว มีเจ้าหน้าที่สวมแว่นสีขาวยื่นล้อม และ
คิดโมโครโฟนหูลู่ฟ่งรอฟังจังหวะคิว

"บัดนี้ ทีมเยือนคู่แข่งก็ได้มาถึงสนามกีฬาอวกาศที่ใหญ่ที่สุดใน
จักรวาลแห่งนี้แล้ว..."

ลอเรนที่ได้ยินเสียงพิธีกรสนามพากย์ดังกึกก้อง

"ขอต้อนรับ ทีมจากดาวเคราะห์โลก!"

สิ้นเสียงพิธีกร แท่นที่พวกเขายืนอยู่ก็เลื่อนขึ้น ลอเรนที่ไม่ทัน
ตั้งตัวจึงเกือบเสียการทรงตัวเล็กน้อย

ทันทีทันใด ภาพฉากสนามกีฬาสุดมหัศจรรย์ก็ปรากฏอยู่เบื้องหน้า

"หะ...โห!!!" ลอเรนที่อุทานอย่างตื่นตะลึง ซึ่งตอนนี้ไม่ใช่แค่เขา
เท่านั้นที่อุทานแบบนี้ รอบข้างล้วนเต็มไปด้วยเหล่านักกีฬาบ้านนอกกว่า
เขาทั้งนั้น

สนามกีฬาขนาดใหญ่โต ทั้งพื้นสนามและกลางอากาศ แบ่งเขต
การแบ่งด้วยเส้นแสงเรืองรอง ประคองทรงกลมซึ่งมีแสงไฟกะพริบไปมา
ลอยอยู่สองฟาก เพดานโอบล้อมด้วยแผ่นโลหะรูปร่างโฉบเฉี่ยว ติดตั้งไฟ
ส่องสนามเจ็ดจำ โคมกระจกรอบนอกรายล้อม ทำให้มองเห็นภาพอวกาศ
ชัดเจน ทั้งดาวเคราะห์ ดาวฤกษ์ กาแล็กซี และเนบิวลา

อัมจันทร์รอบสนามเป็นรูปทรงเรขาคณิตเหลี่ยมมุมซ้อนเป็นชั้นๆ สูงสุดลูกหูลูกตา ผู้คนไม่รู้กี่ล้านคนแห่กันมาชมการแข่งขันครั้งนี้ เสียงเชียร์อีกทีกรอบบริเวณ บนอัมจันทร์ละลานด้วยป้ายไฟไฮโลแกรม พลุ่แสงสีฉฉาฉล แท่งไฟเลเซอร์ หรือมาสคอตโพรเจกเตอร์

ลอเรนท์เห็นป้ายไฟเต็มไปด้วยอักษรทำนองว่า

'ยินดีต้อนรับมวลมนุษย์' 'ขอให้โชคดีในการแข่งขัน' 'กรี๊ดดด!' '

'ทุกคนหล่อกวักขนาดนี้' 'เห็นตัวจริงแล้วขอสมัครเป็น FC'

ลอเรนท์พยายามมองหาองเชียร์ฝั่งดาวโลก จำนวนแค่พันคนนั้น ถูกกลืนกินหายไปอยู่แถวไหนแล้วมีทราบ

"นี่คือโฉมหน้าทีมจากดาวเคราะห์โลก และต่อจากนี้ ทีมเหย้า เจ้าบ้านของเรา ก็สแกนคืบรายเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญทุกท่านพบกับ ทีมจาก ดาวเอ็กซ์ทรอเทอริทริส (Extroterithriz)!"

เฮ้! เสียงเชียร์คังสนั่นหวั่นไหวยิ่งกว่าคราวเปิดตัวทีมโลกเสียอีก

แท่นยกสนามอีกฝั่งขยับตัวเปิดออก เผยให้เห็นเหล่านักกีฬาต่างดาว ในชุดแข่งขันสุดแสนจะไฮเทค เลื่อนักกีฬามีเส้นสายเรืองแสงประดับด้วย หมายเลขไฟช่วงดูล่อนาคคจริง ๆ

ลอเรนท์มองแล้วกะพริบตาปริบๆ เมื่อเห็นชายหนุ่มหน้านิ่งผมสั้น สีเงิน ชายหนุ่มหน้าบึ้งผมสีน้ำเงิน และชายหนุ่มหน้าเจ้าเล่ห์ผมสีเงินยาว ปีที ซีที เอที...ก็ลงสนามจริงด้วยแฮะ

จากนั้นบนบอร์ดดิจิทัลที่ลอยหมุนกลางสนามก็ฉายรายชื่อสมาชิก ของแต่ละทีมพร้อมทั้งหมายเลขและตำแหน่ง

[ทีมบลูพลาเน็ต]

#1B : โลธ (เอช) #2B : คอลลิน #3B : แอชลีย์ (กัปตัน) #4B

: ทรอย

#5B : ลูคา (ผู้รักษาประตู) #6B : แซ็คซ์ #7B : เซ็ธ #8B : เคลวิน

#9B : พอล

#10B : เฟิร์ล (สำรอง) #11B : เจราร์ลด์ (สำรอง) #12B : ลอ-

เรนท์ (สำรวจ)

[ทิมเอ็กซ์ทรอเทอริริส]

#1X : AT-112-8514 (กัปตัน) #2X : BT-121-5032 (ผู้รักษา
ประตู)

#3X : CT-011-7943 (เอช) #4X : DT-221-052 #5X : DT-
222-9682 #6X : DT-225-4445

#7X : DT-235-8842 #8X : DT-246-3114 #9X : DT-229-
7777

เห? ลอเรนท์เห็นรายชื่อแล้วประหลาดใจ ทีมของเอทีมีนักกีฬาแค่
เก้าคนเหรอ หมายความว่าไม่มีตัวสำรอง นี่กะเล่นแค่ตัวจริงทั้งนั้นไม่คิด
เปลี่ยนเลย!

ลอเรนท์คอมองไปยังอีกฝั่งไม่ได้ เอทีเป็นกัปตัน บีทีเป็นผู้รักษา
ประตู ส่วนซีทีเป็นเอชเหรอ?!

ทางเอทีก็หันมาทางเขาเช่นกัน พร้อมยกยิ้มมุมปากน้อยๆ เป็นการ
บ่งบอกว่าเขาทำภารกิจสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี บีทีและซีทีก็หันมามองเขา
แต่ทำเป็นกวาดตามองผ่านไปเสมือนไม่ใส่ใจ

ลอเรนท์รู้สึกหายใจไม่ทั่วท้อง ถ้าเอทีพึงพอใจ แสดงว่าแม้ไม่ต้อง
แข่งก็รู้ผลอยู่แล้วสินะ

เขาอดหันไปมองเหล่าเพื่อนร่วมทีมด้วยความรู้สึกผิดไม่ได้ ตอนนี้
จะแก้ไขอะไรคงจะไม่ทันแล้ว

พลัน...ลอเรนท์ก็สะดุ้ง เมื่อพบว่าโลธ์จับจ้องเขาไม่วางตั้งแต่เมื่อไร
ไม่รู้

"เอ่อ..." ลอเรนท์อ้าอึ้ง ยิ่งนึกถึงคราวโลธ์ผิดปกติเมื่อคืน...

ตอนนั้นโลธ์...มองดวงตาของเขา เอ้?...หรือว่า...ลอเรนท์เบิกตาโต
กะ...คอนแทกต์เลนส์! อย่าบอกนะว่า...

ลอเรนท์ถึงขั้นใจหายวาบร่วงลงตาคู๋ม เขามองโลธ์อย่างหวาดหวั่น
และโลธ์เองก็ยังไม่ละสายตาจากเขา